

ISKRICE

Glasilo učencev Osnovne šole Žiri

Prispevki učencev Osnovne šole Žiri v prvem polletju šolskega leta 2019/2020

Zbrala in uredila Barbara Peternel
Časopis izhaja v elektronski obliki.
Februar, 2020

POGUM

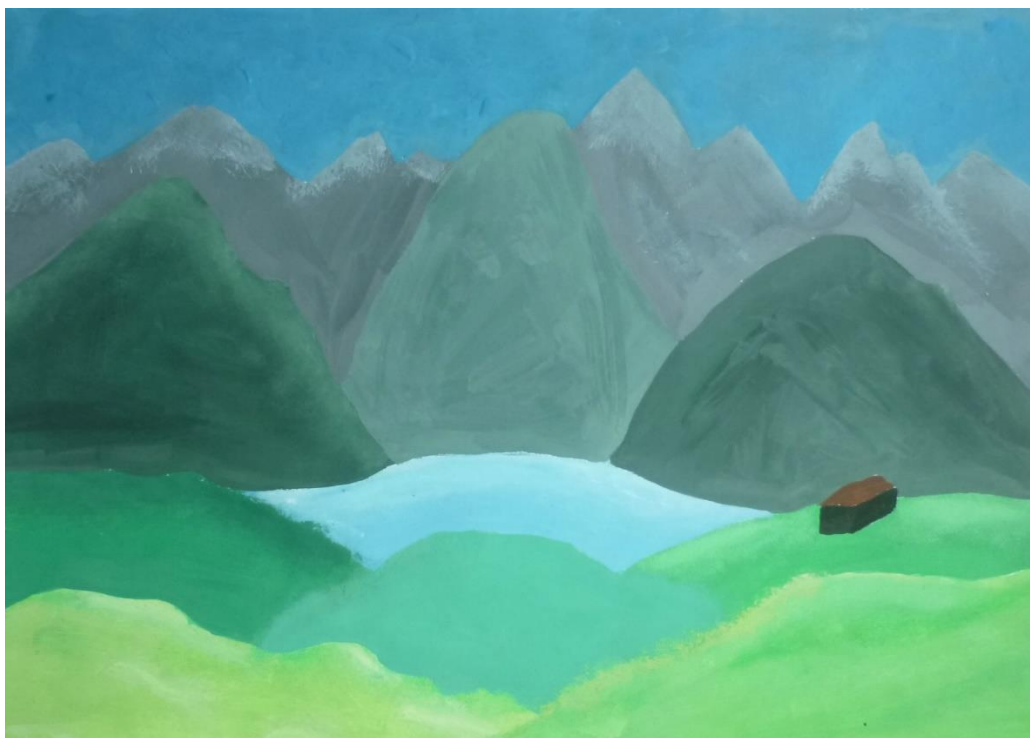
Pogumni smo vsi,
eni bolj drugi manj,
čeprav nekatere vse plaši,
od miške pa do grdih sanj.

Eni mislijo da je strah,
če nečesa norega ne narediš,
nekateri pa pravijo, da je prah,
zaradi katerega se ne smejiš.

Pogum pa ni nujno nasprotje strahu,
če traparije delaš, to ni pogumno,
življenja si ne zapravit za tu,
kar je v resnici neumno.

Pogum je, če si upaš biti drugačen ,
pa tudi, če nekoga rešiš iz težav,
pogum je če tvegaš ugled, ki ni mlačen,
da narediš, kar je prav.

Rebeka Cankar, 8.b

Ines Šubic, 9.b: Gorska radost

DRAMILO ŽIROVCEM

Žirovc, tvoja voda je pitna
in vsak prav, da je užitna.
Potočki, potoki, reka naša,
vse to za nas je največja paša.

A kaj, ko telefoni pa vse drugo obstaja,
za to pa res ni kriva zakonodaja.
V glavah prazno
potem pa vsak reče,
da je prepozno
pa ne ve, h komu naj steče.

Pazimo na našo deželo,
to res ni inženirsko delo!
Eno smetko, poberi zase
in ne dajaj še večje krivde nase!

Špela Potočnik, 8. a

Žirovci, imamo prelepo kotlino,
pridne so roke zemljo obdržale.
Lepe čipke pa srečo skovale.

Tam v Račev dolin,
izvira mrzel izvir.
Bistra si struga urezala pot,
veliko Žirovcem pokazala je pot.

Mnoga so leta kopita kovali,
nikoli bosí niso skakali.
Žirovci močni smo ljudje,
in dobra volja gor nas drže.

Brina Trček, 8. c

Žirovc življenje ni samo sprehajanje psa
ali sedenje v kavarni in klepetanje s prijatelji.
Življenje je delo, brez dela ne gre.
Izgovora da dela ni, saj nekateri
ko nekam pogledajo vidijo delo.
Tudi vi lahko najdete zaposlitev,
ne tako zaposlitev, da sedite pred
računalnikom ali gledate televizijo.

Mitja Jurca, 8. c

Neda Moroz, 9.c: Pogled na gore

Žirovci, na plan prihitite,
zakaj vedno noter ste, spite?
Hitro si delo dobite,
zaslužek si delat začnite.

Žirovc, tvoja zemlja užitna ni,
je pa užitno, kar zraste na nji.
Semena posej, naj delajo vsi
in kmalu se lakota stran odseli.

Otroci naj zunaj norijo,
potem, ko nalogo nar'dijo,
pred TV-jem naj ne sedijo,
v svet neresničen strmijo.

Vsak naj si najde cilj,
ki ni oddaljen več kot par milj.
Brez skrbi, pametnejši si kot močeril,
saj si znaš skuhat kosil.

Mladenič, daj, oglej si svet,
da boš videl, kak je ta planet.
Verjemi kar meni, da boš prevzet
in meni pritrdil bo tudi tvoj ded.

Žiri so med hribi, zlezite nanje,
naj se uresničijo vse vaše sanje.
Ko ostarite, se spomnite nanje,
medtem pa odkrijte še kako spoznanje.

Rebeka Cankar, 8. b

MOJ ROJSTNI DAN

V SOBOTO SEM PRAZNOVAL SVOJ 7. ROJSTNI DAN. POVABIL SEM PRIJATELJE IN SORODNIKE. PRINESLI SO MI DARILA IN IMELI SMO SE ZELO LEPO.

LOVRO GROF, 2. B

OGLED PREDSTAVE

Z UČITELJICO SMO SE DOGOVORILI, DA SI GREMO OGLEDAT MUČO COPATARICO. USEDLI SMO SE V VEČNAMENSKI PROSTOR. VZGOJITELJICE SO ZAIGRALE. VSI SMO ZAPLOSKALI. ZELO SO MI BILE VŠEČ VSE PESMI.

TIM BURNIK, 2. B

Laura Stanovnik, 8.c: Počitniška pustolovščina

NOVOLETNE POČITNICE

MED POČITNICAMI SMO ŠLI V TOPLICE. VELIKO SMO PLAVALI IN SE VOZILI PO TOBOGANIH. ZVEČER SMO SE ODPELJALI V ZAGREB. TAM SMO VIDELI VELIKO LUČK.

KIARA JENKO, 2. B

MED POČITNICAMI SMO HODILI V GORE. MED PRAZNIKI SMO DOŽIVELI NOVO LETO. PRIŠLI SO OBISKI. IMELI SMO SE LEPO.

KATARINA PIŠLJAR, 2. B

MED POČITNICAMI SEM PELJALA PSIČKO ERO NA SPREHOD. ŠLI SMO DRSAT. ŠLA SEM GLEDAT OGNJEMET. GLEDALA SEM FILMA DVE STRUNI IN TROLI.

LIN BURJEK, 2. B

MED POČITNICAMI SEM ŠLA NA JAVORČ. BILA SEM NA MUTI, POMAGALA SEM ERIKI. ZA NOVO LETO SO PRIŠLI MOJI PRIJATELJI IN SMO IMELI DOBRE IGRE.

JULIJA PLESEC, 2. B

MED POČITNICAMI SMO ŠLI PEŠ NA MRZLI VRH. ŠLI SMO NA ROJSTNI DAN. ŠLI SMO TUDI NA JAVORČ. K NAM JE PRIŠLA SESTRIČNA. IMELA SEM SE LEPO.

NIKA KRISTAN, 2. B

MED POČITNICAMI SEM ŠEL K BABI DORI. PA ŠE DEDU JE ŠAMPANJEC ODNESLO. PRI BABI DORI SEM ŠEL V PRAVLJIČNO DEŽELO. NA KONCU SEM BIL NA TELEFONU. IMEL SEM SE LEPO.

TIAN KLEMENČIČ, 2. B

POČITNICE SEM PREŽIVEL DOMA. MED POČITNICAMI SEM ŠEL NA BLEGOŠ. Z MAMI SVA PRIČAKALA NOVO LETO. SPUŠČAL SEM RAKETE.

NEJC JURCA, 2. B

NADALJEVANJE SNEŽAKOV V VRTCU

SNEŽAKI SO POSTAVILI NOVOLETNO JELKO IN JO OKRASILI. OKROG NOVOLETNE JELKE SO POSTAVILI SNEŽENE JASLICE. PRIŽGALI SO ZIMSKE LUČKE. SNEŽAK MARTIN JE ČEZ ENO URO UGASNIL LUČKE. KO JE SNEŽAK MARTIN UGASNIL LUČKE, SO SE VSI SNEŽAKI PRIJELI ZA ROKE IN SO ZAPLESALI.

FILIP KRISTAN, 2. B

POTEM SO ŠLI V LEDENO KRALJESTVO. TAM STA SE TINA IN MARTIN POROČILA. NAREDILA STA DOM. KO JE PRIŠLA POMLAD, SO SE STOPILI. TO SO IZVEDELI OTROCI. BILI SO ŽALOSTNI, ZATO SO NAREDILI NOVE, ŠE LEPŠE SNEŽAKE.

TAJA OBLAK, 2. B

NA IGRIŠČU JE BILA SNEŽENA POROKA. OSTALI SO NAREDILI POROKO. VSI SKUPAJ SO SE ZABAVALI. MARTIN JE TINI PODARIL PRSTAN. MARTIN IN TINA STA SE POLJUBILA. TINA JE DOBILA OTROKE.

JOŠT SEDEJ, 2. B

SNEŽAKOVA DRUŽINA JE ŠLA V ANTARKTIJO. NAJMLAJŠI SNEŽAK MEZINEC JE ŠEL V JAMO, KJER JE BILO VELIKO DINOZAVROV. SNEŽAKOVA DRUŽINA SE JE ZAČUDILA, KER JE REKS SLOVENSKO GOVORIL. KAZALEC JE JAHAL DERODAKTILA. POTEM SE JE KAZALEC STOPILO. SNEŽAKOVA DRUŽINA JE BILA ŽALOSTNA.

LIAM JELOVČAN, 2. B

NASLEDNJI DAN SO OTROCI SNEŽAKOM NAREDILI HIŠICO. POTEM SO SNEŽAKI ŠLI V HIŠICO IN SE MALO RAZGLEDALI IN SE ODLOČILI, DA BODO ŽIVELI TU. ZVEČER SO OTROCI ŠLI SPAT. NASLEDNJI DAN SO SE OTROCI ZBUDILI IN SO ŠLI NA IGRIŠČE IN SNEŽAKOV VEČ NI BILO NIKJER.

ZOJA TINAUER, 2 .B

PRI PIKI NOGAVIČKI NA ČAJANKI

KO SEM PRIŠEL, JE BILA PIKA VLJUDNA. POTEM JE LEPO POSTREGLA. POTEM SEM PIL ČAJ. HRANO JE NALOŽILA NA KROŽNIKE. BILO MI JE LEPO.

ERIK ŽAKELJ, 2. B

V NEDELJO SEM ŠEL K PIKI NA ČAJANKO. BILI SMO ŠTIRJE. PIKA JE PRINESLA VELIKO DOBROT. POJEDLI SMO IN SE ŠLI IGRAT SKRIVALNICE. BILO JE ZELO LEPO.

GAL MIKLAVČIČ, 2. B

V PONEDELJEK NAS JE PIKA POVABILA NA ČAJANKO. PIKA JE IMELA NA MIZI NOGE. IGRALI SMO SE KARTE. NA MIZI SO BILI: PIŠKOTI, SIR, SALAMA, KRUH, MLEKO, PARADIŽNIK IN KUMARICE. PIKA JE BILA HECNA. GOVORILA JE ŠALE.

JANEZ KUNC, 2. B

V PETEK POPOLDNE SEM BIL PRI PIKI. ŠLI SMO SE TVISTER. JEDLI SMO POGAČO. PILI SMO ČAJ. ZABAVALI SMO SE. IMELI SMO SE LEPO.

TILEN JELENC, 2. B

PIKA NAS JE POVABILA NOTER. USEDLI SMO SE OB KAMIN. PONUDILA JE HRANO IN RAZKAZALA HIŠO. KO SMO POJEDLI, JE PIKA PRINESLA SLADICO. NATO SMO SE NEKAJ ČASA POGOVARJALI. POTEM SMO SE ŠLI ENO IGRO. KO SMO KONČALI, NAS JE PIKA POSPREMILA VEN IN ŠLI SMO DOMOV.

JULIJA JENKO, 2. B

V TOREK ME JE PIKA POVABILA NA ČAJANKO. NA ČAJANKI SO BILI PIŠKOTI. MIZA JE BILA ŽE PRIPRAVLJENA. PIKA SE JE BASALA S PIŠKOTI. BILO JE VELIKO ČAJA. IGRALI SMO SE TRI IGRE.

LENA SELJAK, 2. B

PIKA JE ZUNAJ PRIPRAVILA ČAJANKO. POVABILA ME JE NA ČAJANKO. DELALI SMO KOLESA. JEDLI SMO PIŠKOTKE IN PILI ČAJ. ZABAVALA SEM SE.

NEJA ALBREHT, 2. B

PIKA ME JE POVABILA NA ČAJANKO V SOBOTO. POSTREGLA MI JE S ČUDNIM ČAJEM. TAM STA BILA TUDI ANICA IN TOMAŽ. IGRALI SMO SE: PAZI LAVA! SKAKALI SMO PO MIZI. PIKA JE V ČAJ DALA VELIKO SLADKORJA.

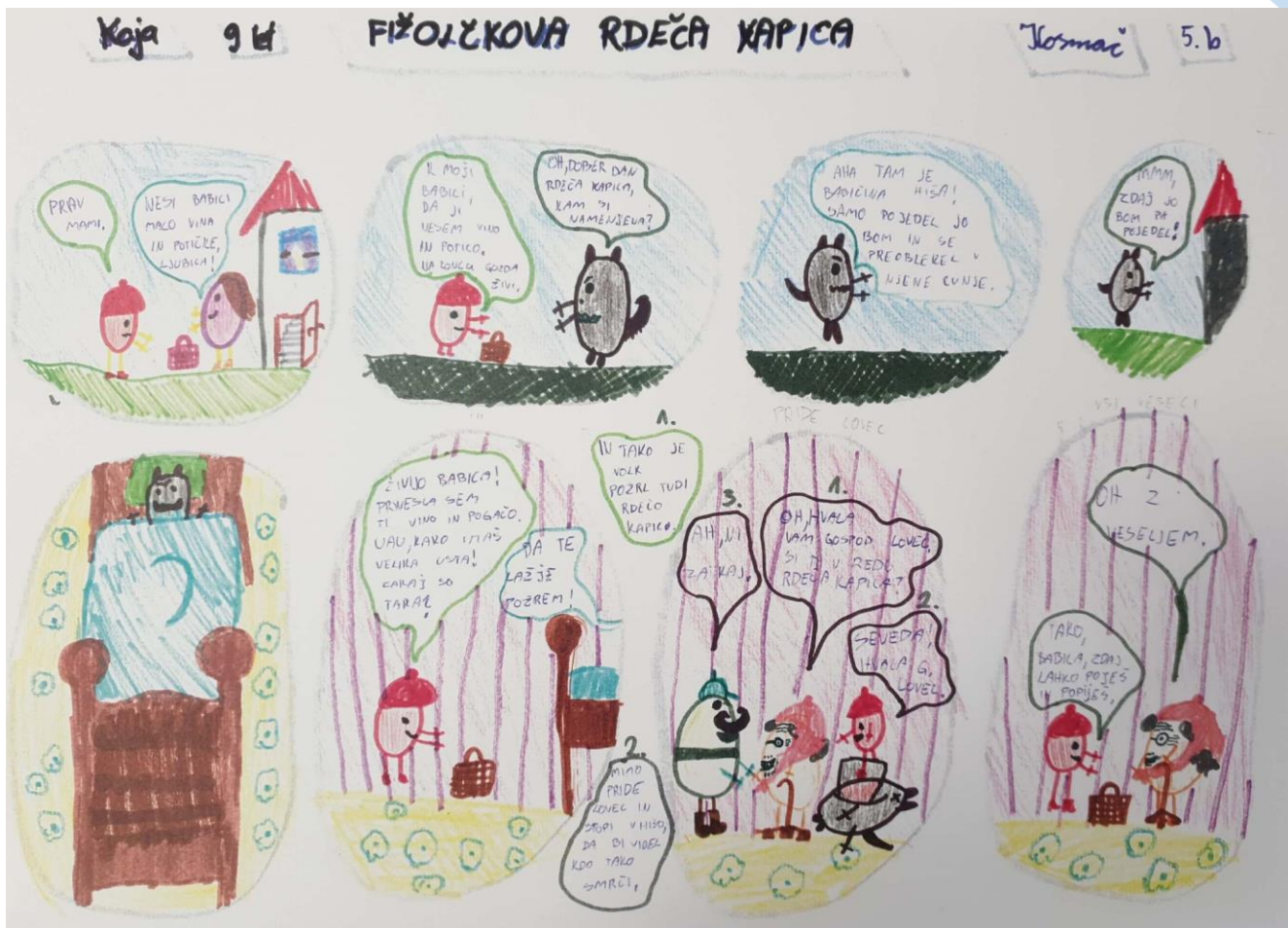
ŽIGA PADOVAC, 2. B

PIKA ME JE POVABILA NA ČAJANKO. V SOBOTO SMO PILI SOK, ČAJ IN KOKAKOLO. IGRALI SMO SE ČLOVEK NE JEZI SE IN KOŠARKO. JEDLI SMO ČEŠNJE, JABOLKA, HRUŠKE IN JAGODE. JEZDILI SMO KONJA.

EVA STANONIK, 2. B

V ČETRTEK SEM BIL POVABLJEN K PIKI NA ČAJANKO.

ŽIGA OBLAK, 2. B

HRČEK SMRČEK

Hrček Smrček tekel je
 in v luknjo skočil je.
 Skrbnik ga iskal je
 in našel ga v luknji je.
 Skrbnik ga hitro je pobral
 in ga v njegovo kletko dal.

Eva Kunc, 3. a

KUŽA LUŽA

Kuža Luža je zaspan,
ker podil se je vsak dan.
Kuža Luža, kje pa si?
Kaj ne greš pešačit?
Ne grem, ne grem,
ker utrujen sem.

Ivana Tišler, 3. a

Kuža po dvorišču se podi,
ko pa mucico zagleda
za njo se zapodi.
Muca se ne da kar tako
in pred kužkom spleza na drevo.
Kuža čaka jo skrbno,
do noči jo gledal bo.
Zdaj pa hop! Še en skok!
Muca uide mu za las.

Meri Pečelin, 3.a

Ko se kuža moj zbudi,
gloda kosti.
Ko pa zaspi,
sploh ne zaspi,
ker pazi na svoje ljudi.
Če pazi na svoje ljudi,
se utrujen zdi.

Hana Burnik, 3. a

Glorija Mlinar, 7.b: Flamingo na samotnem otoku

MUCA MACA

Muca Maca prava je zaspanka.

Pod deko se zvije in v sladke sanje ovije.

Tam prede, tam je,

in pije da je joj.

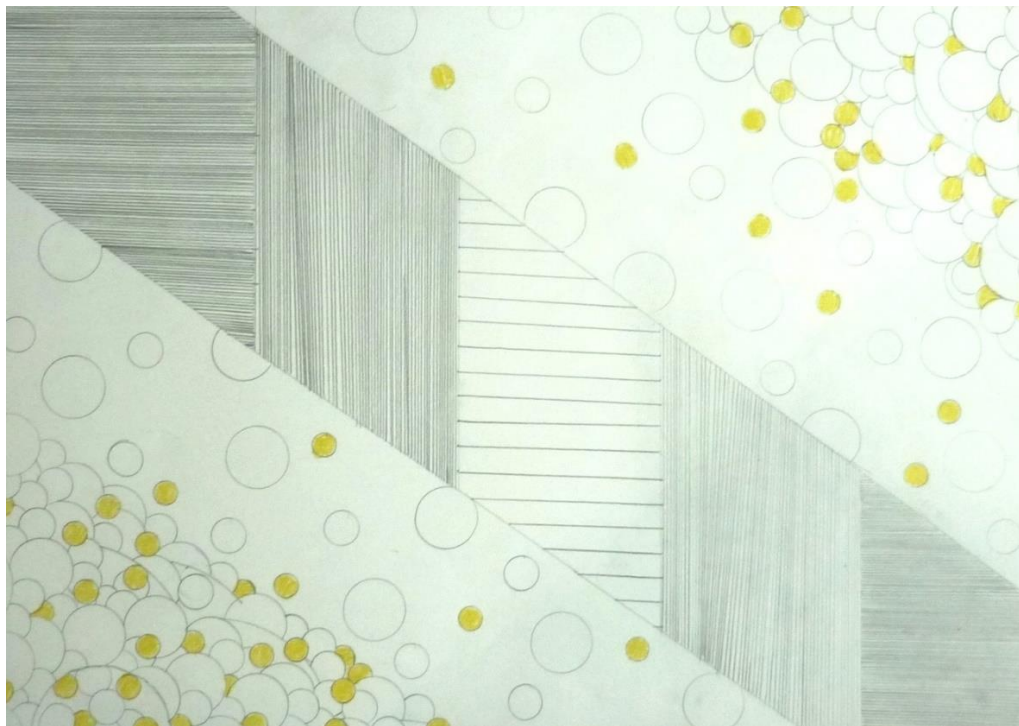
Ko pa pride pes,

jo pobriše, da je mjav

in zaspi nazaj.

Tinkara Trček, 3. a

V sklopu Veselega decembra smo si učenci 1. triade ogledali lutkovno igrico vzgojiteljic Vrtca pri OŠ Žiri z naslovom Muca Copatarica. Igralke so nas navdušile in v predstavi smo vsi zelo uživali. Ko smo v razredu spoznali še zgodbo o Muci Oblekarici, smo se lotili poustvarjanja.

Eva Strel, 8.c: Krogci

Muca Knjigarica

Bilo je v šoli. Otroci so vsak dan prihajali v knjižnico in brskali po policah. Knjige so padle na tla. To je Muco Knjigarico razjezilo. Drug dan so otroci prišli v knjižnico in ni bilo knjig. Vse koticke so preiskali, a nobene niso našli. Odločili so se, da jih gredo poiskat. S seboj so vzeli za pit in za jest. Hodili so pol ure, dokler niso prišli do velikanske hiše s knjižnico. Pogledali so vanjo, a niso videli ničesar. Muco so zagledali na klopci, ki je bila tako lepa, da si ne moreš predstavljati. Brala je knjigo, stopili so do nje in jo pozdravili. Vprašali so: Zakaj imaš toliko knjig? Ker sem Muca Knjigarica in v knjižnici sem vzela vaše knjige, ker jih niste pazili. Otroci so rekli: Prosim vrni jih, jih bomo pazili. Prav, ampak se vrnite nazaj, ker starše zagotovo skrbi. Ko boste prišli v knjižnico, bodo knjige tam. Otroci so se zahvalili in odšli domov. Od zdaj naprej so knjige pospravljali in niso več izginile.

Tinkara Trček, 3. a

Muca Žogarica

Nekega lepega dne so se otroci igrali nogomet. Ko so videli, da nekateri že odhajajo, so stekli. A žoga je ostala zunaj. Prišla je Muca Žogarica, pobrala žogo in šla. Naslednji dan so otroci prišli, a žoge nikjer. Kje pa bi lahko bila? Šli so k učitelju in mu povedali: »Ne najdemo žoge.« »Če jo niste pospravili,« jo je vzela Muca Žogarica. »Pojdimo jo poiskati,« so že šli. Ob reki so našli prečudovito hišo. Na hiši je pisalo Muca Žogarica. Prosili so jo: »Nam vrneš žogo?« »Če jo boste pospravljali, vsak dobi svojo žogo. Na žoge pazite in ne puščajte jih zunaj.« Otroci so bili zelo veseli in so se ji lepo zahvalili. Od tega dne so žoge vedno pospravili v zaboj za žoge.

Jera Poljanšek, 3. a

DIAMANTNA LADJA

Diamantna ladja
je odpotovala v svet Čira-Čara.
V njej se vozi mala Neža,
zraven nje še njena zveza.
Potlej pride hitra Nika
in vse popika.
S sabo prinesla je še Piko,
ki ji dela samo miko.
Potlej pride hitra Naja
in zapoje ringa-raja.
Potlej preštejejo do sto
in na Marsu so.

**Neža Markelj, Nika Oblak in Naja
Bajuk, 3. c**

MOJA PERESNICA

Moja peresnica je velika približno 10 cm. Je v obliki pravokotnika. Je modre barve in na njej je narisana žoga. Narejena je iz blaga in kovine. Sestavljena je iz zgornjega, spodnjega in stranskega dela. Uporabljam jo za shranjevanje šolskih potrebščin.

Tine Lukančič, 3. c

Velika je kot mali šolski zvezek. Je oblike pravokotnika. Je zeleno-črne barve. Na njej je narisana »krosarca«. Izdelana je iz plastike in blaga. Sestavljena je iz zadrge in platna. Uporabljam jo za shranjevanje šolskih potrebščin.

Tilen Eniko, 3. c

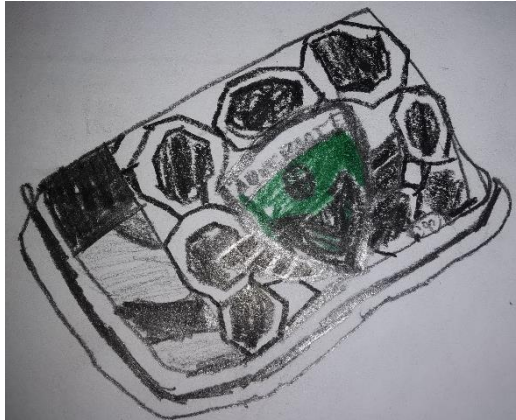
Moja peresnica je velika približno dva decimetra. Je v obliki pravokotnika. Je roza barve. Izdelana je iz blaga, zadrge, pa tudi iz platna in plastike. Uporabljam jo za radirko, pisala, šilček in shranjevanje bombic.

Kaja Kolerič, 3. c

Velika je 20 cm. Je pravokotne oblike. Prevladujeta črna in bela barva v obliki satja. Izdelana je iz blaga in zadrge. Notri shranimo šolske potrebščine.

Žiga Jeršič, 3. c

Velika je približno 15 cm. Je pravokotne oblike. Je modre barve. Izdelana je iz blaga. Sestavljena je iz dveh predalov. Uporabljamo jo za šolske pripomočke. Notri so: beležka, svinčnik, radirka, barvice, flomastri, nalivno pero, kemik, šilček in lepilo. Na zgornji strani je iz bleščic narejena lama. Bleščice se lahko premikajo in spreminjajo barvo.

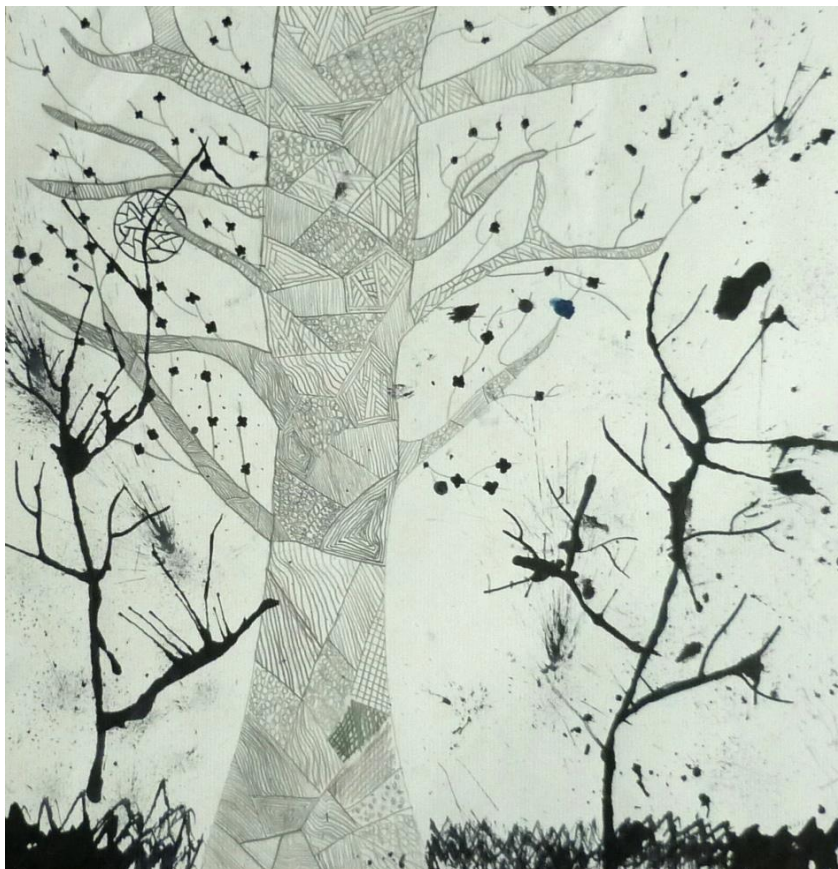
Livija Baldasin, 3. c

ŠOLA

Pojem, plešem in se smejem,
tudi do sto že preštejem.
Šola zanimiva se mi zdi,
kjer prav vsak prijatelja dobi.
Nežo imam res rada,
družba njena je boljša kakor čokolada.
In tudi učiteljica je prijazna,
zato nobena šolska klop ni prazna.
Obožujem šolski zvonec,
saj naznanja, da je ure konec.

Naja Bajuk, 3. c

Lara Bogataj, 8.a: Kontrast

ŠOLA ZA KLEPETULJE

V šoli za klepetulje
je veliko domače naloge,
te nam predstavljajo
velike nadloge.

Učiteljica pravi nič mi ni mar
to za vas prava je stvar.

V šoli za klepetulje,
smo res prave ropotulje.

V šoli za klepetulje
je veliko otrok,
ki igrajo na velik rog.

Nika Mravlje, 4. b

ŠOLA ZA KLEPETULJE

V šoli za klepetulje
vsi klepetajo,
vsi čebljajo in
vsi čvekajo.

Potem pa kar naenkrat
v razred pride učiteljica
in nas pozdravi ...
v svoji glavi!

Mi pa še kar naprej
klepetamo,
čebljamo in
čvekamo.

Sara Deronja, 4. b

SLOVENSKA LJUDSKA VOLK IN 7 KOZLIČKOV Lana Bogataj 5.B

ŠOLA ZA PRETEPAČE

V šoli za pretepače,
vsak človek skače,
jé kače
in trga hlače.

Tu se nič
ne naučijo,
ampak zelo,
zelo kričijo.

V šoli za pretepače
se nikoli ne umirijo,
čakajo na zvonec,
da iz učilnice hitijo.

Erik Peternej, 4. b

ŠOLA ZA PRETEPAČE

V šoli za pretepače
pesti so igrače,
v šoli za pretepače
imajo vsi frače.

Tam učitelj s klofuto pozdravi,
»bum« in te po glavi udari.
Namesto ocene buško dobiš,
o pretepanju se naučiš.

Ta šola ni šala
in vsaka deklica tam bi jokala.

Maks Novak, 4. b

Ajda Frlic, 7.b: Razlike v naravi

V TRGOVINI

Neko soboto sva se s staro mamo Tončko odpravili v trgovino. Napisali sva listek, kaj potrebujeva, vzeli denarnico in se odpeljali z avtom do Spara v Žireh.

Moja mama težko hodi, zato me je prosila, če grem v trgovino sama. Mama me je čakala v avtu. Vzela sem košaro in se sprehodila po trgovini. Pogledala sem, kaj piše na listku. Najprej sem prodajalki naročila 1kg črnega kruha. Nato sem zavila k hladilniku, da bi poiskala ocvrtke. Nisem jih našla, prosila sem prodajalko, da mi pomaga. Niso jih imeli. Odločila sem se, da vzamem njoke, saj so prav tako dobri. Odpravila sem se proti blagajni in sproti v košaro spravila še bombončke, čeprav jih ni bilo na seznamu. Malo me je skrbelo, če bom imela zadosti denarja. Prodajalka mi je vrnila le še nekaj centov, ki sem jih kasneje doma lahko spravila v svoj šparovček.

Z bombončki pa sva se z mamo skupaj posladkali. Vse se je lepo izšlo.

Manca Iglič, 4. b

PRVIČ V TRGOVINI

Včeraj sem šel v trgovino, ker me je poslala mami. Šel sem v trgovino Spar.

V trgovini sem kupil pepsi colo, rogljiček in geotrikotnik. Denar mi je dala mami. Artikel sem našel tako, da sem se sprehodil po trgovini in ga poiskal. Pri tem mi ni nihče pomagal. Izdelek sem položil na pult pri blagajni. Blagajničarka je skenirala izdelek in mi povedala koliko stane. Plačal sem z gotovino. Najbolj sem pazil na ceno stvari, ki sem jih kupil. Preveril sem tudi, če mi je blagajničarka vrnila dovolj denarja. Zahvalil sem se in odšel domov. BILO JE SUPER !

Gabrijel Pišljar, 4. b

Marcel Trček, 7.a: Harmonija

MOJ POKLIC

Ko bom velik, bom veterinar. Veterinar zdravi živali. Živali tudi ščiti pred boleznimi. Veterinarji delajo v veterinarskih klinikah, v zavetiščih za živali, v živalskem vrtu ali na velikih kmetijah. Veterinar dela s kirurškim priborom, z injekcijami in zdravili. Če želiš postati veterinar, moraš študirati veterino.

Lan Novak, 3. c

Želim biti poklicni gasilec. Rešuje ljudi in gasi požare. Za delo potrebuje gasilsko vozilo, da sploh pride do reševalne točke. Potrebuje tudi: gasilska oblačila, škornje, čelado in dihalni aparat. Delo gasilca je težko in nevarno. Zato mora biti pogumen in se mora stalno usposablјati.

Jure Mohorčič, 3.c

Želim si postati reševalec na motorju. Reševalec skrbi za zdravje in nudi prvo pomoč. Dela z motorjem, na katerem ima opremo za prvo pomoč. Dela na terenu, v bolnišnici in zdravstvenem domu. Motorist reševalec potrebuje zdravstveno izobrazbo in izpit za motor.

Jan Bogataj, 3. c

Ko bom velika, bom učiteljica. Učiteljica uči učence, popravlja ocenjevanja, ima sestanke in pripravlja pripomočke. Učiteljica dela z učenci ali starši. S kredo piše na tablo in briše z gobo. Učiteljica dela v šoli in je prijazna do učencev.

Lana Špik, 3. c

Za poklic frizerke je potrebna ročna spretnost in veselje do oblikovanja pričesk. Za frizerski poklic je potrebna frizerska šola, kjer pridobiš znanje. Frizerka dela v frizerskem salonu. Oblikuje različne pričeske, striže in barva lase. Pri delu uporablјa škarje, glavnik, fen in barve za lase.

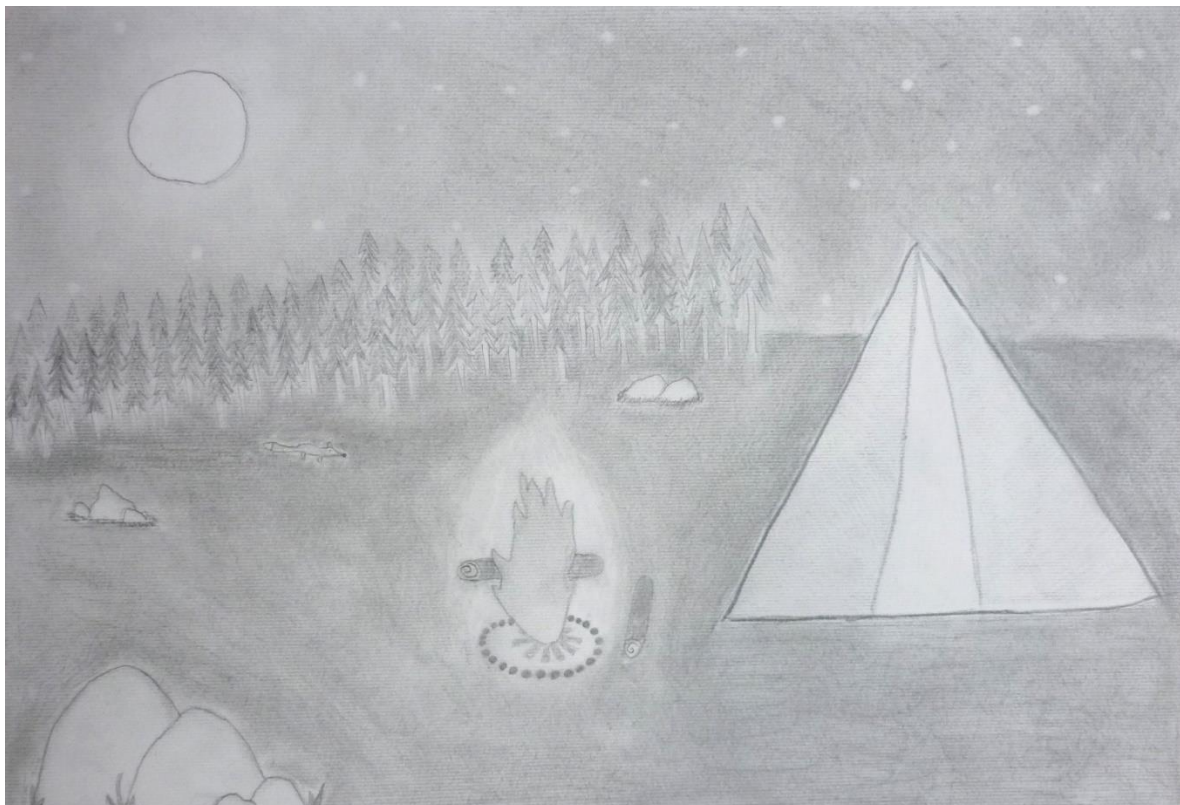
Viktorija Žakelj, 3. c

Kom bom velik, bom postal košarkar. Igral bom tekme, hodil na treninge, metal na koš in odbijal žogo. Za svoje delo potrebuje žogo, dres hlače in superge. Dela v dvoranah povsod po svetu. Izobrazi se na športni fakulteti. Mora biti iznajdlјiv, spreten in pameten. Mora imeti močne roke.

Aljaž Oblak, 3. c

Izbral sem poklic gozdarja. Ta poklic mi je najbolj znan, ker ga doma opravljata ati in brat Matija. Delavec poseka smreko ali katero drugo drevo ter ga obdela. Nato drevo s traktorjem vleče iz gozda na rampo. Potem ga s kamionom odpelјejo na žago. Delo se opravlјa v gozdu, ki je lahko bolj ali manj zahteven teren. Za delo v gozdu gozdar potrebuje motorno žago, sekiro, kajlo ter traktor z vitlom. Za varno delo v gozdu morajo imeti čelado, rokavice, čevlje in delovno obleko, ki je primerna za ta poklic. Pri tem poklicu mi je najbolj všeč, da se delo opravlјa v naravi – na svežem zraku.

Nace Oblak, 3. c

Mirjam Tratnik, 8.a

LEPO SEM SE IMEL

V sredo, 18. 9. 2019, smo se sedmošolci odpravili v planinsko šolo v naravi. Okoli 9. ure zjutraj smo odšli iz pred šole in nadaljevali pot.

Po nekaj urah vožnje smo prispeli do makadamske poti, kjer smo se tudi ustavili. Tam se nam je predstavil gorski reševalec Matjaž in njegova psička Popi. V vetrovnem vremenu smo pomalicali, se razdelili v pohodne skupine in peš nadaljevali pot proti planini Razor. Med hojo smo naredili tudi nekaj postankov in nekaj prekrasnih fotografij. Po nekaj urah hoje smo le prišli do kočice, kjer nas je pričakal tudi učitelj Bogdan in drugi gorski reševalec Danilo, ki je s sabo imel psičko Flo. Imeli smo 10 minut, da smo se po sobah razpakirali. V naši sobi nas je bilo kar 10. Nato je sledilo odlično kosilo, ki mi je prav teknilo. Ko smo kosilo pojedli, nas je učitelj Bogdan seznanil, da bomo imeli aktivni počitek. Ta čas, ko smo imeli aktivni počitek, smo si sobe morali urediti tako kot nam je bilo naročeno. Nato je sledil zbor. Naša skupina je odšla na prvo pomoč. Vse sem si pozorno zapisoval za kviz, ki nas bo čakal na zaključnem večeru. Po prvi pomoči smo imeli še nekaj predavanj, nato pa je sledila večerja. Po večerji smo se zbrali v jedilnici, kjer sta nam gorska reševalca predstavila, kako oni in psi rešujejo v gorah. Po njihovi predstavitvi smo odšli v sobe in se naspali za naslednji dan. Zjutraj smo se že na vse zgodaj zjutraj zbudili, pozajtrkovali, se primerno oblekli in peš nadaljevali pot proti planini Vogel. Ko smo že nekaj ur hodili, se mi je večkrat zazdelo, da poti ne bom mogel premagati, a vseeno sem jo s podporo mojega sošolca Luka. Ko smo prispeli že skoraj do vrh planine, sta nam gorska reševalca dala napotke kaj moramo storiti, če pride do močnega sunka vetra. Po krajšem odmoru smo nadaljevali pot do kočice. Malo me je bilo strah, da mi kje ne bi spodrsnilo,

a na srečo mi ni. Kmalu za tem smo naredili daljši postanek, kjer smo tudi pomalicali in se malo nagledali. Učiteljica Vlasta nam je še nekaj odpredavala o tej planini. Ko smo bili že skoraj pri koči, sta nam gorska reševalca in njuni dve psički pokazala, kako njuni psi lovijo izgubljene ljudi. Njuna predstavitev mi je bila zelo všeč. Sledilo je kosilo, nato pa predavanja in plezanje. Naša skupina je najprej imela zgodovino planinstva. Nekaj informacij se mi je zdelo zelo zanimivih: da je planinsko društvo v Žireh staro že 69 let, da je bil Valentin Stanič prvi slovenski alpinist in da je bil po poklicu duhovnik, da je bil Jakob Aljaž župnik po katerem se imenuje tudi Aljažev stolp na vrhu Triglava, da so bili prvič na Mount Everestu leta 1975. Nato je sledilo plezanje, kjer nam je gorski reševalec Matjaž povedal tudi nekaj o opremi plezalca in alpinista. Da moramo imeti topla oblačila, primerno obutev in čelado. Da v nahrbtniku zmeraj imamo pijačo, svetilko, rezervna oblačila, kapo, prvo pomoč in navigacijo. Pozimi pa moramo na čevljih imeti dereze, s sabo zložljivo lopato in plužovno žolno. Ko sem bil na vrsti za plezanje, me je bilo malo strah. Nisem točno vedel, kam naj stopim in kam naj se primem. Ko sem prišel na vrh stene sem se počasi začel spuščati, ko pa sem dojel bisto pa sem kar odskakljal proti tлом. Šele ko sem bil na tleh se mi je zazdelo, da ni tako enostavno kakor izgleda. Dan smo zaključili z večerjo in zaključnim večerom. Naša skupina je bila kar na 2. mestu. Zjutraj, ko smo se zbudili smo pozajtrkovali, se oblekli, vse pospravili, se poslovili od kočice in odšli proti domu. Na poti ko smo hodili smo se ustavili pri sirarju, kjer sem tudi kupil nekaj sira.

Ko so nas kombiji pripeljali do telovadnice, smo počakali domače, da so nas prišli iskat. Planinska šola v naravi mi bo zagotovo za zmeraj ostala v spominu.

Učenec 7. razreda

Tamara Bogataj, 9.b

Pri zdravniku

Stara sem bila deset let. V torek smo imeli trening košarke.

Učiteljica nas je razdelila v dve skupini za igro. Ana, moja nasprotnica je vrgla na koš in zadela. Jaz sem hotela žogo prijeti, a ker sem jo narobe lovila sem si poškodovala prst. Iz oči so mi pritekale solzice, ker me je zelo bolelo. Učiteljica mi je rekla, naj grem prst hladit pod tekočo mrzlo vodo. Ker me je tako zelo bolelo, sem nehala igrati. Bilo je konec treninga. Ati me je prišel iskat. Vse sem mu povedala. Ker se mu je zdelo, da je samo zvin smo počakali en dan in opazovali oteklino na prstu. Ko sem šla spat me poškodba ni motila saj sva z mami obložile prst s blazino. Oteklina je ostajala in še zmerom me je bolelo. Odločili smo se, da obiščemo zdravnika v Gorenji vasi. Ko smo prišli v čakalnico smo čakali pol ure. Pričakovala sem, da bo pregled hitreje minil. Zdravnica nam je dala napotnico. Odpeljali smo se na Jesenice. Pot je bila dolga, zato sem v avtu zaspala. Vstopili smo v veliko stavbo. Na strehi je bila helikopterska postaja. Tri-krat sem se ustavila pri zdravniku. Potem sem šla slikat prst. Ugotovili so, da je bil zlom. Ni mi bilo prijetno, ker nisem smela telovaditi.

A ker je bil zlom čist, so mi dali samo opornico. Potem smo šli na zabavo in domov.

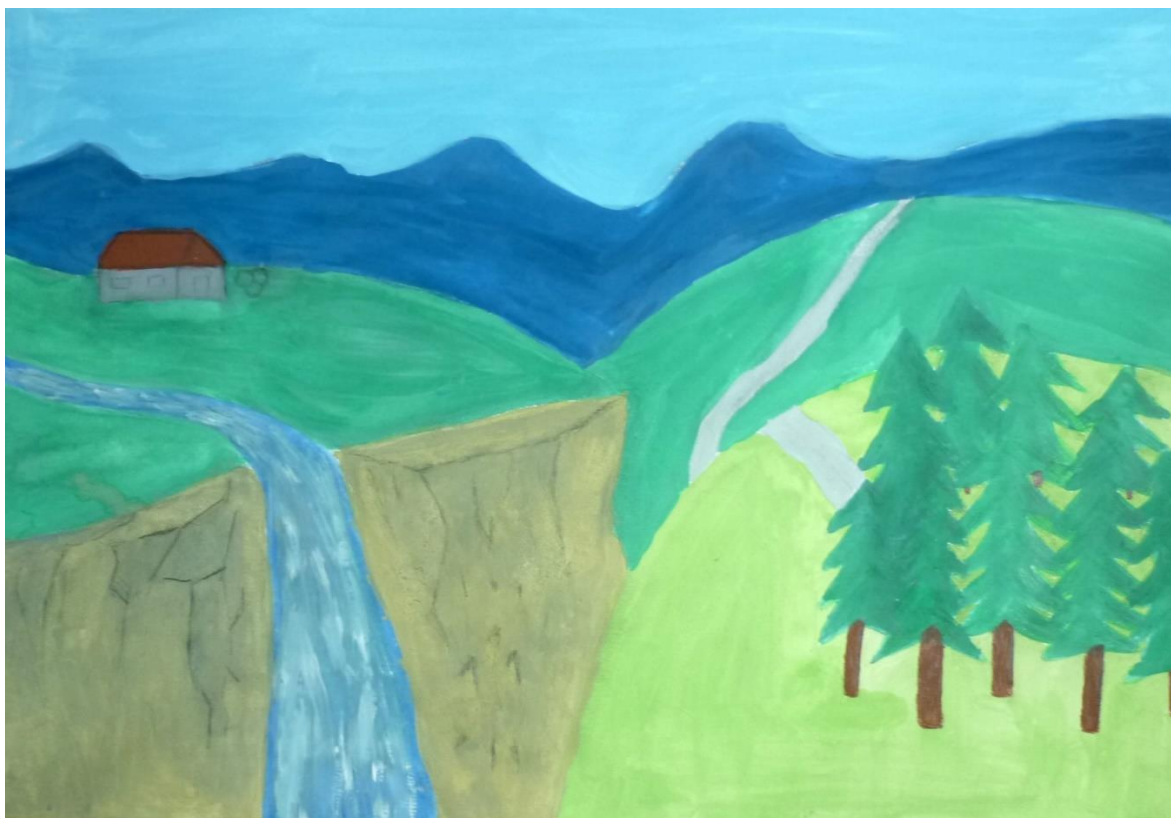
Ava Burjek, 5. a

Obisk pri zobozdravniku

Bil sem še zelo majhen, ko sem šel prvič k zobozdravniku.

Ko sem vstopil v ordinacijo, me je bilo zelo strah. Zobozdravnica me je poklicala in usedel sem se na stol. Ko sem zagledal vse svedre, mi je srce nehalo biti. Od strahu sem se tresel kot pingvin. Odpri sem usta. Zobozdravnica me je mirila tako, da mi je pripovedovala zgodbe. Mamo sem stiskal za roko. Enkrat pa sem se tako prestrašil, da sem stisnil zobe in ugriznil zobozdravnico. Takrat, je zbolelo zobozdravnico, ne mene! Strah me je bilo posledic, saj tega nisem namerno naredil. Zobozdravnica pa je samo mirno nadaljevala pregled. Ko je bilo pregleda konec, se mi je oddahnilo. Od takrat je to moja najljubša zobozdravnica.

Jošt Novak, 5. a

Petra Kolenc Jereb, 9.a

PRI ZDRAVNIKU

Nekega dne nam je učiteljica naročila, naj se pripravimo, saj se bomo šli naslednji dan cepit. Ko je torej napočila ura cepljenja, smo se odpravili proti zdravstvenemu domu. Nisem bila čisto prepričana, kako bo. Sestra me je poklicala. Stopila sem do pulta in ji izročila kartico. Najprej mi je izmerila srčni utrip, potem pa sva začeli s pregledom oči. Bila sem popolnoma zdrava. Potem je sledilo cepljenje. Usedla sem se na stol. Sestra je preizkusila cepivo in mi iglo vtaknila v roko. Medtem me je vprašala, kaj rada počnem. »Rada sestavljam sestavljanke,« sem odgovorila. Potem sem šla še v bližnjo sobo, zdravniku odgovorila na nekaj vprašanj in pregleda je bilo konec. Sestra mi je vrnila kartico in mi naročila, naj v čakalnici počakam, dokler se mi majhna rana na mestu vboda ne posuši. To je trajalo približno deset minut in s starši sem se odpravila domov.

Kristina Cankar, 5. a

PRVIČ PRI ZDRAVNIKU

Napočil je čas, ko sem morala oditi k zdravniku, da so mi odstranili veliko materino znamenje. Ko sem si česala lase, se mi je zatikal glavnik za materino znamenje. Bolj, ko sva se bližali Jesenicam, bolj me je začelo skrbeti, kaj bo.

Z mamico sva pustili avto na parkirišču in odšli na urgenco. Najprej sva odšli čisto na vrh stavbe, šele takrat sva ugotovili, da imam zdravnika čisto spodaj. V čakalnici nisva dolgo čakali. Prišla je medicinska sestra in me odpeljala v majhen prostor, kjer sem se morala preobleči v modre čevlje in haljo.

Nato me je medicinska sestra odpeljala operacijsko sobo. V trebuhu me je začelo zvijati. Bala sem se, da bo kaj huje. Uleči sem se morala na veliko posteljo. Luči so bile zelo močne, zato sem morala zatisniti oči.

Zdravnik je začel z delom. Najprej mi je zraven materinega znamenja potisnil injekcijo. Zelo me je bolelo. Nato mi je začel odstranjevati materino znamenje. Hitro je opravil. Čez glavo mi je poveznil belo mrežo in sterilno gazo. Odpravila sem se v majhno sobico, kjer sem se preoblekla. Mami me je že čakala zunaj v čakalnici. Medicinska sestra nama je povedala, da ne smem še telovaditi. Z mami sva se odpravili domov. Na poti me je začela boleti glava, saj je popustila injekcija.

Ta dan si bom za zmeraj zapomnila. Sedaj se lahko brez skrbi češem in oblikujem vse mogoče frizure.

Tjaša Pišljari, 5.a

PRI ZOBOZDRAVNIKU

Nekega dne mi je mami povedala, da imam naslednji dan zobozdravnika. Potem je prišel šok.

Ves ljubi dan sta mi starša govorila, da ne bom pozabil zobne ščetke. Ko sem že skoraj zaspal sem si mislil, da bom jutri pustil zobozdravnici vrtati. Ko sem prišel v zdravstveni dom sem si umil zobe in odkorakal v čakalnico. Nato me je sestra poklicala v ordinacijo. Bil sem zelo nemiren. Kar pet sester me je moralo držati. Ko je vključila sveder sem bliskovito zaprl usta. Ko mi je ati povedal, da ne bom dobil štempiljke sem hitro odprl usta. Moj jok se je slišal po celi stavbi.

Po današnjem dnevu sta se starša odločila, da ne bom več hodil tja k zobozdravniku ampak, da bom hodim k zobozdravniku v Žiri. Zdaj ko hodim k zobozdravniku v Žireh, se ga več ne bojim.

Tomaz Bogataj, 5. a

Med uro me je začel zelo boleti zob. Odšla sem do učiteljice, ki je rekla da naj grem v zobno ambulanto, da mi ga bo zobozdravnica izpulila.

Ko sem prišla v zobozdravstveno čakalnico, sem se začela tresti kljub temu, da rada hodim k zobozdravnici, saj me vedno pohvali. Ko me je poklicala v ambulanto, mi je srce začelo močno biti. Rekla je, naj se ne bojim in da naj sedem na stol. Vprašala me je kateri zob me boli. Ko sem ji povedala, je rekla ,da mi ga bo izpulila saj je bil še mlečni zob.

Nagnila je stol, na katerem sem sedela. V mislih sem se poslovila od zoba. Zob mi je namazala z neko neprijetno grenko tekočino. Rekla je da je to zato, da me ne bo bolelo.

Kar naenkrat pa je prišla kleščice. Mislila sem da bom omedlela. S kleščami je prišla moj zob in ga hitro izruvala. Nisem pričakovala, da ne bo skoraj nič bolelo. Ker mi je tekla kri mi je zobozdravnica dala robček.

Spoznala sem, da ko ti izpulijo zob, to sploh ni najhuje ampak, ko ti ga namažejo s tisto grenko tekočino.

Nana Zupančič, 5. a

VEVERICA ŽIVA IN HUDA ZIMA

Nekoč je živela veverica Živa, ki ni marala lešnikov, orehov in tudi želodov ne. Rada je jedla maline in robidnice, kar je za veverice zelo nenavadno.

Nekega dne je veverici Živi pošla vsa zaloga, ki je jo je imela. Odločila se je, da gre po novo zalogo malin in robidnic. Odpravila se je v gozd. Šla je na svoj kraj, kjer je vedno dobila maline ali robidnice. A tam ni bilo ničesar. Veverica Živa je bila jezna na vse živali, ki jedo maline in robidnice. Odpravila se je naprej po poti. Prišla je na kraj, kjer jih tudi ni bilo. Jezna je na vse ježe, na vse lisice, na vse srne, na vse zajce, skratka na vse živali. Odšla je naprej. Nekega dne je začelo snežiti in snežiti. Veverico Živo je zeblo.

Odpravila se je domov in tam vso zimo preživela lačna in žejna. Veverico Živo je prezebdo do kosti. Ta zima je veverico Živo izučila, da mora prej iskati zalogo za zimo.

Neža Kokelj, 5. a

STOPINJE PO ZRAKU

»Tu mojster Naočnik! Prosim, pošljite hišnika v sobo v tretjem nadstropju. Halo! Me slišite? Halo, halo!« Čez nekaj časa se je na drugi strani oglasil nepridiprav. Bil je Povodni mož. Vse ljudi je hotel odpeljati v svoj grad in jih imeti za svoje podložnike. Mojster Naočnik je moral pobegniti. A ker je bil previsoko, ni vedel kako. Posreči je mimo okna pripeljal tovornjak in mojster Naočnik je v naglici skočil nanj. Najprej je šel osvobodit Očalnika, saj je imel dobre načrte. Ugotovila sta, da Povodni mož za premikanje rabi vodo, zato sta odprla vsa vrata, da je voda odtekla. Nato so Povodnega moža odpeljali v akvarij in obiskovalci hotela so ga lahko opazovali ko so prišli v hotel.

Frenk Pečelin, 5. a

»Tu mojster Naočnik. Halo! Me slišite? Halo...«

Telefon se je pokvaril in mojster Naočnik je ostal v sobi brez česarkoli. Nekaj časa je še klical na pomoč. Čez čas pa je v sobi opazil vedro vode. S svojimi vžigalicami je zakuril vrata in čakal nekaj časa nato pa pogasil. Skozi luknjo, ki jo je napravil ogenj se je potihoma splazil na hodnik. Odšel je do izhoda, a je na tleh opazil Očalnika in tiste, ki so pripotovali iz Miriona. Vsi so bili zvezani z vrvjo. Preoblekel se je v staro gospo in prišel iz hotela. Ker pri sebi ni imel ničesar, je odšel domov po škarje in telefon. Prišel je nazaj v hotel in na skrivaj prestrigel vrv Očalniku in prijateljem iz Miriona. Pobegnili so iz hotela in poklicali policijo. Prišla je hitreje kot bi tlesnil, saj so ta dva roparja že dolgo iskali. Aretirala ju je in odpeljala v zapor.

Mojster Naočnik in Očalnik pa sta se odločila, da bosta vedno hodila skupaj.

Taj Tinauer, 5 . a

Miša Starman , 9.a

OBNOVA BERILA

Pred neko stolpnico, kjer so živeli Potrkajevi, je bil skate park. Potrkajeva otroka sta bila Filip in Blaž.

Filip je bil boljši od Blaža, čeprav je bil mlajši od njega. Vsak je imel svoje BMX kolo. Vzela sta kolesi iz kleti in šla v skate park. Tam sta skakala čez 50 centimetrov visoke skakalnice ter se vozila po hribčkih in dolinicah. Ko sta zagledala babico, sta zakričala in jo pozdravila. Ko ju je zagledala, ju je brž vprašala, če ji lahko posodita kolo, da se malo popelje po parku. Najprej sta jo začudeno pogledala, nato pa ji je Blaž posodil svoje kolo. Babica si je nadela čelado in oddrvela preko ovir. Vsi prijatelji so se Filipu in Blažu čudili, kakšno super babico imata. Ona pa se ni in ni mogla ustaviti.

Ko je bilo že pozno in se je že temnilo, so skupaj odšli domov, kjer jih je mamica že pričakala z večerjo. O dogodivščini v skate parku ji niso pripovedovali, saj jim prav gotovo ne bi verjela, kaj vse zmore njihova super babica.

Maja Eniko, 5. a

PRVO SMUČANJE

Med novoletnimi počitnicami smo se z družino odločili, da gremo smučat. Odpeljali smo se na smučišče Cerčno.

Ko smo prišli na smučišče, smo se oblekli v kombinezon in si pripravili smuči. Bilo me je pošteno strah, saj se še nisem nikoli smučala. Ko smo se usedli na gondolo, me je bilo strah, saj smo bili v zraku. Prišli smo na vrh. Postavili so me na smučke, a jaz nisem hotela. Porinila sem se s palicami in me je neslo v dolino. Nikakor se nisem mogla ustaviti. Ko sem prišla do strmine, me je bilo zelo strah. Nisem se mogla ustaviti in sem padla. Ustrašila sem se in hotela domov. Končala sem smučanjem, saj me je bilo še vedno strah. In odločila sem se, da se ne bom nikoli več porinila.

Za konec smo šli še v kočo na čaj in potico. Domov smo odšli veseli, čeprav sem padla.

Tinkara Kokelj, 5. a

NORE KAMELE

Doživljajski spis

Med krompirjevimi počitnicami smo šli v Maroko. Tokrat se mi je v puščavi zgodil nek poseben dogodek.

Ko smo se s kamelami pripeljali že skoraj na cilj, sem lahko vodila kamele še jaz. Prijela sem vrv in peljala kamele. Ker so bile kamele večje od mene, sem se jih bala.

Bilo me je strah, da me bi polizala kamela, zato sem se vedno obračala nazaj. Enkrat pa sem se ozrla nazaj in kamela mi je bila čisto za vratom. Takrat sem se tako ustrašila, da sem zakričala na ves glas in tekla, kolikor sem mogla, a kamele so tekle ta mano. Mene je bilo zelo strah, ko sem ugotovila, da kamele za mano dirkajo. Moja družina pa se je bala, saj je bila na kamelah. Na koncu jih je naš vodnik le ustavil in jih zvezal skupaj, saj se je med dirkanjem odvezala vrv. Nato smo se zahvalili vodniku in mu dali malo denarja. Še deset minut kasneje nas je bilo strah.

Zarja Kopač, 5. a

Nika Žakelj, 8.a

EVGENIJA IN ŠKRAT RAZGRAJAČ

Nekoč je nekje na obrobju mesta živela deklica Evgenija. Hodila je v osnovno šolo. Živela je z mamo, očetom, bratom Edijem ter babico. Ko sta z bratom nekega popoldneva šla na sprehod, ga je Evgenija vprašala: »Katera je tvoja najljubša žival?« »Hm,« je pomislil Edi. »Morda kaj letečega? Že vem! Netopir!« »No, jaz pa ne vem čisto,« je rekla Evgenija.

Tako sta se pogovarjala in sploh nista opazila, da ju nekdo opazuje. Bil je škratec razgrajač. Gledal ju je, kot da ju prvič vidi (Škrat je poznal skoraj celo mesto.). Ko sta se ustavila, pa je škratec skočil iz grma – svojega skrivališča. Z nekaj gibi ju je poskusil prestrašiti, a mu ni uspelo, saj sta ga že poznala (tudi starša sta ga že videla). Ogleadal si ju je in dejal: »Kaj pa vidva tukaj? Ali nimata doma nič dela?« Edi in Evgenija sta škratu pojasnila, da ne živita več v sosednji vasi, temveč na robu

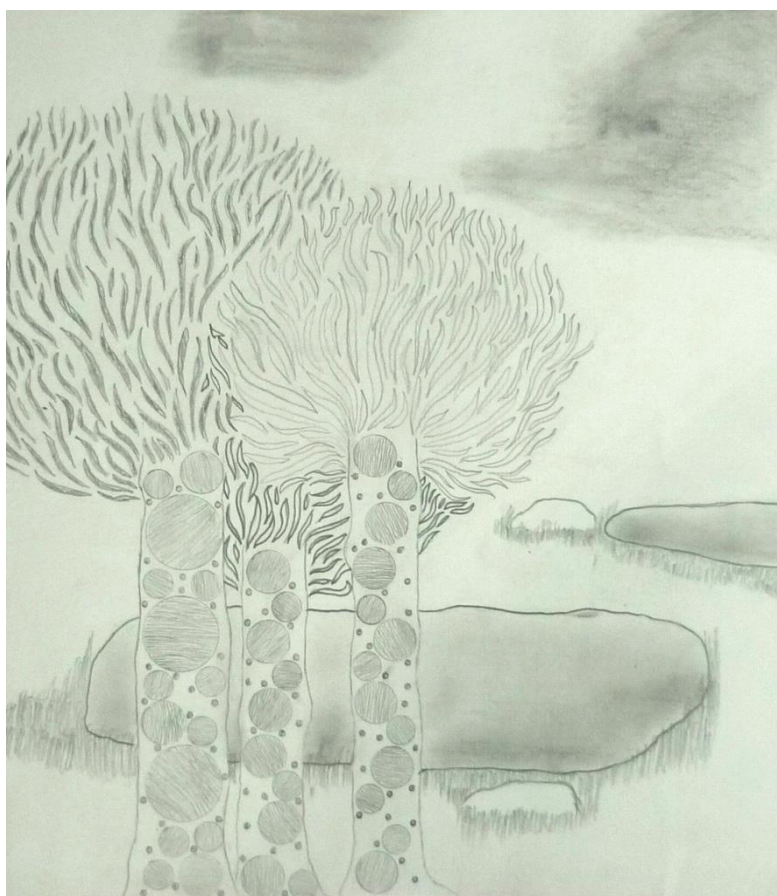
mesta. Škrat je znal čarati in Edi ter Evgenija sta to vedela, vendar ker ju je zapletel v pogovor, se jima ni zdel nevaren.

Naenkrat pa je škratec razgrajač poskočil, se zavrtel in Evgeniji - smuk - iz žepa vzel ključ. Na njegovo nesrečo je Evgenija to opazila in ga poskusila ujeti, a škratec se je izmuznil (medtem ga je skoraj ujel Edi), izpustil ključ iz rok, hitro nekaj sčaral in izginil. Evgenija je hotela pobrati ključ, a je ugotovila, da jih ne more, ker jo je škratec spremenil v netopirja! Edi jo je žalostno pogledal. Evgenija je zastokala: »Kaj bo rekla mama?« Edi pa: »In za vse bom kriv jaz.«

Edi in Evgenija sta potrta in presenečena odšla domov. Edi je Evgenijo vseeno imel rad, saj je netopir njegova najljubša žival. Ko je mama vprašala, kje je Evgenija, je Edi povedal čisto vse, kar se je zgodilo. Medtem je Evgenija ugotovila, da je pravzaprav postala magični netopir! Ko jo je Edi nežno potegnil iz žepa, je spregovorila: »Mama, oče, škratec me je začaral v magično netopirčico. Jaz sem, Evgenija.«

Mama in oče nista mogla verjeti svojim očem. Kasneje so ji uredili sobico na podstrešju, v šoli pa so rekli, da je neke noči izpuhtela v temo. Od takrat naprej je Edi skrbel za Evgenijo in ji pomagal. Bili so srečni (kljub spremembi) do konca svojih dni.

Kristina Cankar, 5.a

Megi Govekar, 8.a

PESMI O PRIJATELJU

Prijatelj je nekdo,
ki ti pomaga,
te o čem poduči
in nikoli ne omaga.

S prijateljem se rad igraš,
pesmico zapoješ,
ob tem pa se zabavaš in smehljaš
in si vesel, da ga imaš.

Prijatelj je nekdo
s kateri se rad družiš.
Ko pa slabe volje je,
ga potolažiš, saj tvoj prijatelj je.

Tara Krvina, 5. c

Prijateljica moja
prijazna je,
z mano pogovarja se.

Prijateljica je tista,
ki se z njo igram
in pomaga mi,
kadar nič ne znam.

Prijateljica je tudi,
da kaj posodi mi.
Če pa kaj me skrbi,
ona vedno na pomoč mi prihiti.

Lucija Peternel, 5. c

S prijateljico se radi igrava
in pogosto klepetava.
Skrivnosti si lahko zaupava,
ker pravi prijateljici sva.

Radi si pomagava,
če nič ne razumeva.
Obe sva prijazni
in zelo krasni.

Na zabavah noro je,
Zato počutiva krasno se.
Obe sva prijazni,
Zato se imava radi.

Nela Pečelin, 5. c

S prijateljem se igraš,
ali pa klepetaš.
Včasih greš v kino
in se imaš fino.

S prijateljem se pozimi
sankava in kepava,
poleti pa sprehajava
in rolava.

Prijatelj je tisti,
ki pomaga,
čeprav je včasih
lahko to težava.

Matic Podobnik, 5. c

ŽIR ŽAV IN NAŠE PRAVICE

V sredo, 2.10.2019, je na naši šoli potekala tradicionalna prireditev ŽIR – ŽAV. Z dogodkom smo obeležili dan otroka (3. 10.) in teden otroka (7. – 13. 10).

V tem letu beležimo 30. obletnico sprejetja konvencije o otrokovih pravicah. Osrednja tema letošnjega tedna otroka je »naše pravice«.

Otroci so lahko obiskali številne zanimive delavnice in tako preživeli lepo in pestro popoldne. Najina naloga je bila dogodke zabeležiti.

Sprehodili sva se po šoli in opazovali učence in učenke pri popoldanskem delu.

V frizerski delavnici se je vrsta kopičila že petnajst minut prej. Temu sta bili namenjeni kar dve učilnici. Vsi so se smejali in veselili, medtem ko so si fantje dajali kodre. Tudi Špela je čakala v vrsti. Še naslednji dan smo opazili pobarvane, skodrane ter najrazličnejše pričeske.

V mali telovadnici je potekal spretnostni poligon, ki so se ga udeležili predvsem mlajši. Vendar sem ga tudi sama preizkusila. Preskakovali smo ovire, se plazili in kotalili po tleh ter delali prevale.

V tehnični delavnici so izdelovali lesene sestavljanke in se naučili uporabljati različne stroje.

Najdaljša vrsta punc pa se je vila iz učilnice s kozmetično delavnico, kjer so imeli poslikavo obraza in tatuje na roki.

V cvetličarski delavnici so iz naravnih materialov izdelovali najrazličnejše sovce in palčke.

V delavnici s prvo pomočjo so nam pokazali in razložili ravnanje ob poškodbah ter nekaterim učencem povili roke in prste.

Igralnico so obiskali predvsem mlajši otroci s starši, ki so se igrali s kockami, igrali namizne igre in se predvsem zabavali.

Imeli so tudi delavnico izdelovanja lutk iz papirja z motivi ptičkov.

V knjižnici je bilo zelo pestro reševali Harry Potter kvize ter se potegovali za nagrade.

V delavnici z impro igro so se smejali, zabavali z različnimi rekviziti in sestavljali igro.

S pomočjo starejših učencev in učiteljic so se mlajši otroci učili izdelovali origami iz papirja.

V angleški delavnici so peli angleške pesmi, se igrali angleške igre npr. tombola (bingo). Vsi so uživali v angleščini.

Udeležili sva se tudi znakovnega jezika. Učenka je brala zgodbico, gospa pa je medtem kazala znake za gluhe. Naučili smo se tudi, kako predstavimo svoje ime.

V veliki telovadnici smo se lahko na plezalni steni preizkusili v plezanju, pod koši pa v košarki. Na sredini je bil prostor za igranje floorballa.

Sledil je ples, ki se je izvajal v prizidku, in je bil Nini med ljubšimi delavnicami.

Vemo, da so Žiri znane tudi po čipkah in tudi čipkarska delavnica je bila organizirana. Otroci, ki so prvič prijeli za kleklje, so izdelovali kitke, iz katerih so si lahko naredili verižice ali zapestnice.

Vsi so se veselili delavnice z rubikovo kocko, kjer so se jo naučili sestaviti. Kdor pa je to že znal, je svoje znanje le nadgrajeval.

Kakor vsako leto je tudi letos Žir-Žav uspel z novimi delavnicami, novimi učenci in z večjimi nasmehi.

Nekaj učencev sva vprašali katere delavnice so se jim zdele najboljše: angleška, plesna, prva pomoč, frizerska, cvetličarska delavnica.

Naj končava s Pavčkovo pesmijo o pravicah.

NAŠE PRAVICE

*Pravica pravic je pravica živeti,
biti otrok, za srečo rojen,
tata in mamó ob sebi imeti
in jima padati veselo v objem.*

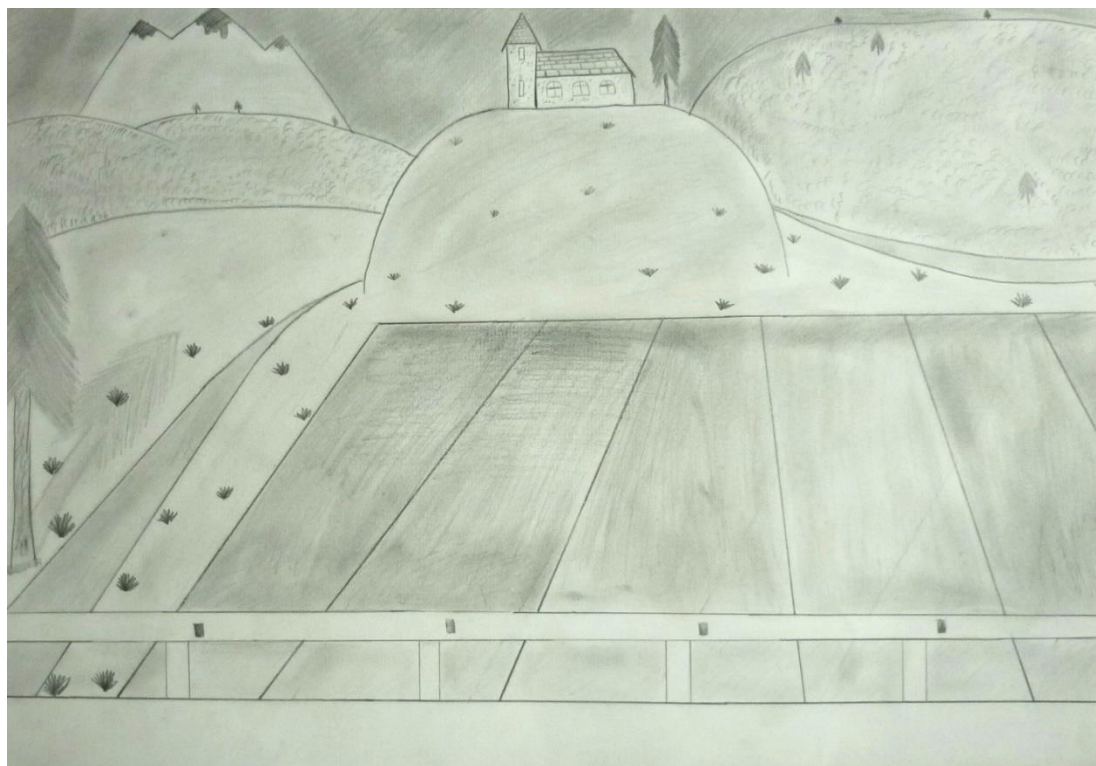
*Lepa pravica je teči po trati
in ne biti kot trava teptan,
učiti se brati in biti med brati
enakovreden in spoštovan.*

*Rasti kot rastejo jelke in bori,
poslušati pesmi, ne pokov granat,
in potem enkrat ob majniški zori
reči nekómu: Imam te rad!*

*In še: biti duša v svetu brez duše,
majhna svetloba sredi velike teme,
ali vsaj kaplja v obdobju suše,
ne biti nihče, a otrok, ki je vse.*

(Tone Pavček)

Nina Bogataj in Špela Pisk, 7. a

Špela Potočnik, 8.a: Poletni izlet

DOBRODELNI MIKLAVŽEV SEJEM

Kot vsako leto, nas je tudi letos čakal prelep Miklavžev sejem. Za začetek je zapel otroški pevski zbor. Rebeka Cankar je nagovorila vse zbrane. Učitelj Janko Mlinar, pa je pozval vse obiskovalce o nakupu izdelkov. Ljudje so imeli strategije, da čim hitreje nakupijo in odidejo. Vendar jim ni uspelo, saj so bili ljudje nestrpni, ker so se drenjali in jim je bilo vroče. A pustimo zdaj to na strani. Izdelkov je bilo ogromno. Mize so se iz minute v minuto praznile. Letos jej bila še posebnost, saj so pripravili tudi srečelov. Kaj hitro so prodali vse svečke, saj je bila vsaka dobitna. Vseh dobitkov je bilo 250. izdelke so prodajali otroci s pomočjo mentorjev. Lahko so sodelovali tudi starejši učenci, OPB, razni krožki. 1. razred je prodajal sladkorne lizike v obliki jelenčkov, največ pa je bilo voščilnic, a so se kar hitro prodale. Veliko razredov je prodajalo razne posodice, tudi iz gline. Kot vsako leto pa nas je spet presenetil vrtec. Prodajali so okrašene podstavke za kozarce iz filca. Vsi so jih kupovali. A vsako leto zmagajookusni sadni muffini in sladice. Zbrali so veliko denarja in ljudje so bili zelo navdušeni. Bil je lep uvod v predpraznični čas.

Nina Bogataj in Špela Pisk, 7. a

San Markelj, 9.c

FILM SMETI (TRASHED, 2012)

Film Smeti se najprej začne na obali v Libanonu, natančneje v Beirutu. V njegovem predmestju je obalno smetišče, kjer se dnevno odloži približno 80 ton smeti. Zaradi tako velike količine smeti je na tem mestu nastala prava gora smeti. Kljub že preseženi kapaciteti smetišča se tam še vedno odlaga nove smeti, zato le-te posledično padejo v morje. Na žalost to nima samo vpliva na libanonsko obalo, temveč tudi na celotno Mediteransko morje. Vsi mikrodelci težkih kovin dosežejo tudi obale Cipra in Italije. Film nato prikaže onesnaženost v mestih z veliko koncentracijo ljudi. Sledi prikaz snovi, ki nastanejo pri sežiganju smeti. Ena izmed njih je dioksin, ki je najnevarnejša izmed vseh. Denimo v nekem francoskem mestecu so emisije 13000-krat presegle varne meje. Na Islandiji so se nekemu kmetu živali tako močno zastrupile, da jih je bil potreben usmrtiti za njegovo lastno varnost. Živali so z uživanjem sena v 1 dnevu zaužile toliko dioksina, kot bi ga vdihale v 14 letih življenja. Med drugim je bilo mleko tako toksično, da je na mestu, kjer ga je kmet izlival, sneg postal kot pena, ki nastane pri tuširanju. Film nato pokaže uporabo dioxina v Vietnamski vojni. Ameriški "Agent Orange" je po vietnamskih gozdovih poškropil dioksin, da bi z dreves odpadlo vso listje in posledično bi bili razkriti vsi sovražniki. Dioksin so poškropili po približno 2 000 000 ha velikem območju. Škropili so od 1960. leta naprej, posledice pa so še vedno vidne. Najbolj so prizadeti številni otroci, ki se rodijo z mutacijsko napako. Na srečo tam obstaja bolnišnica im. Tu Du, ki zelo lepo poskrbi za zavržene otroke z gensko mutacijo. Na koncu filma se prikaže številne trgovine, ki ponujajo nakup živil, ki niso pakirana v plastične ovitke.

Dolžina: 97 minut

Leto izdaje: 14 december, 2012

Režija: Candida Brady

Glavni igralec: Jeremy Irons

Menim, da je film zelo vreden ogleda, saj so trenutne svetovne razmere prikazane brez kakršnokoli zadržkov. Rečeno je bilo, da plastika sama ni problem. Problem je večinoma ta, da te plastike ne znamo ponovno uporabiti oz. reciklirati. Več tisočletij smo lahko ljudje živeli le na podlagi naravnih "pakiranj". Bila so zgrajena izključno iz naravnih materialov, kot sta npr. les in papir. Tudi če bi te stvari odvrgli v naravo, bi se te snovi lahko razgradile brez kakršnihkoli problemov. Pri plastiki, denimo, je situacija malce drugačna. Razpada veliko počasneje in seveda nastajajo tudi nevarne kemikalije – predvsem v vodi – ki jih drugače ne najdemo v naravi. Zdi se, kot da bi bil film narejen iz razloga, da bi postavili določene vlade v slabo luč zaradi slabo nadzorovanih sežigalnic in smetišč, ki delujejo nezakonito. Film bi priporočal vsem, ki so starejši od 10 let, saj je potrebno nekaj zrelosti za razumevanje filma. Priporočal bi ga zato, ker smo vsi dolžni videti svetovne razmere glede onesnaženja našega planeta iz strani odpadkov, ki jih proizvedemo dnevno.

Žiga Kunc, 9. c

Film *Trashed*, po slovensko *Smeti*, je dokumentarni film o vplivu smeti na zemljo in ljudi. Film je bil izdan leta 2012, režirala ga je režiserka Candida Brady. Film je dolg približno 1 uro in 40 minut, dogaja pa se po celem svetu.

Film so naredili Blemheim Films, svojo prvo izdajo pa je doživel v Ameriki leta 2012, v drugih državah pa leta 2013. Premiera je bila na filmskem festivalu Cannes 22. maja. Prejel je Special Yuri Prize in Special Documentary Award.

V filmu spremljamo igralca Yeremija Ironsa, ki nam pripoveduje o vplivu smeteh na različnih področjih sveta. Pokaže nam vplive smeti v prehranski verigi, s tem tudi kako vplivajo smeti na ljudi. Pokaže nam, kako sami uničujemo naravo tako kot samega sebe. V filmu potujemo skozi 11 mest, kjer je onesnaženje zraka največje. V mestu Sidon – Libanon je postavljena 40 metrov visoka gora smeti. Problem je težko rešljiv. Yorkshire v Angliji, kjer blizu civilnega prebivalstva postavljajo ogromna odlagališča strupenih snovi. Pokaže nam še druge države s podobnimi problemi, kot so Islandija, Wales, Indonezija ... V mestu San Francisco pa so uvedli zero waste, ki so spravili že na 75 %. Tam napravijo najmanj smeti, tako da jih veliko tudi reciklirajo. S zažiganjem smeti nastajajo strupeni delci, ki negativno vplivajo na novorojene otroke, da če bi osnaževanje prenehali danes, bi nam še vedno trajalo 6 generacij, da bi delci popolnoma zapustili naša telesa. Toda nič ne kaže v to smer, da se bo osnaževanje kaj kmalu končalo – le še povečalo se bo, če nekaj ne ukrenemo.

V moji oceni je film kot za dokumentarni film malo predolg še posebej zaradi neprijetne vsebine – v filmu ne moreš dobesedno uživati. Veliko se lahko navadimo in poskuša nas spraviti na realna tla. Čeprav se število ljudi, ki hočejo nekaj ukreniti, veča, nam še vedno manjka najstnikov. Film je sam po sebi zanimiv in poučen ter dobro pripravljen in posnet. Res je zanimivo, da o problemu smeti hoče govoriti tako malo ljudi, čeprav bi morala to biti naša prva skrb. V filmu je sicer vključeno tudi nekaj humorja. Mislim pa, da film oddaja dobro sporočilo vsem ljudem po svetu. Ker pa v Sloveniji takega problema še nimamo in je manj ljudi zainteresirano, je mogoče občutiti spremembe v vremenu. Čeprav tega v filmu ni, na slabo deževno vreme vpliva prav to. Moramo se zbuditi in ukrepati, če ne bo konec prišel prehitro.

Jurij Erznožnik, 9. b

Ocena filma Smeti

Smeti (originalni naslov Trashed) je sedem let star film (2012), a kljub temu izredno aktualen. Med leti 2012 in 2014 je prejel tudi več nagrad, med njimi tudi 'Audience Award – Movies that Matter', s čimer se lahko vsi strinjamo, saj nas v tem dokumentarcu, ki ga je napisala in režirala britanska filmska ustvarjalka Candida Brady, igralec Jeremy Irons popelje po svetu in raziskuje posledice globalnega problema odpadkov in onesnaženosti.

»Sploh kdo ve, kaj se zgodi z odpadki?« (»Does anyone know what happens to it all?«) je uvodno vprašanje filma, ki nam v uri in štiridesetih minutah pove odgovor. Seveda pa je pomembno, kaj mi storimo s temi informacijami – če želimo ohraniti naš planet, moramo narediti določene spremembe, ki jih dokumentarec predstavi prek primerov ljudi, ki so se tega že lotili.

Gore odpadkov, juha plastike, sežigalnice, toksični dioksini in mnogo drugega so grozote, ki vplivajo na življenje ljudi (pojav raka, napake pri rojstvu, neuporabna zemlja in kmetija ...) ter živali (plastika in mikroplastika v oceanih ipd.) le zaradi prevelikega števila smeti, ki jih nimamo kam dati. Tega preprosto ne moremo ignorirati.

Zato so organske trgovine (kamor prinesemo svoje okolju prijazne vrečke ali posode), ločevanje smeti in recikliranje, življenje s čim manj odpadkov, kompostiranje, kupovanje le toliko stvari in hrane, kot jih potrebujemo, pravo nasprotje in upanje, da se nekaj da storiti za boljše življenje in planet.

Osebno mi je film zelo všeč, je eden najboljših dokumentarcev, saj ima izjemno pomembno sporočilo.

S prikazom krutih posledic napak ljudi (poleg kopičenja odpadkov in onesnaževanja tudi vojna, film nas je med drugim popeljal tudi v Vietnam, kjer se še vedno rojevajo otroci z najrazličnejšimi napakami, kar je posledica vietnamske vojne – onesnaževanje z nevarnimi kemikalijami, znanstveniki pa so ugotovili, da je potrebno kar šest generacij, da se človeško telo popolnoma znebi dioksinov) nas zna ta dokumentarni film tudi šokirati z neverjetnimi in grozovitimi podatki, zato se gledalcev tudi čustveno dotakne in menim, da to pomaga pri prenosu sporočila v svet.

Všeč mi je, da je film preprost – razume ga lahko prav vsak, ne glede na starost, izobraženost, vsa znanstvena dejstva so razložena na enostaven, a učinkovit način.

Po ogledu si poln novega znanja, ki ga lahko uporabiš v svojem življenju in ga širiš med druge ljudi in s tem pomagaš pri ohranjanju naše Zemlje, pa tudi izboljševanju svojega lastnega življenja in ljudi okoli nas, z ekološko pridelano hrano brez toksičnih snovi, zmanjševanjem odpadkov in čistejšo naravo.

Dokumentarec zajame vse pomembne teme, nič ne manjka in nobena informacija ni neuporabna. Film je več kot vreden ogleda, priporočala ga bi prav vsem, tudi če vas okoljevarstvo in ekologija ne zanima. Tudi sama bi si ga ogledala še kdaj.

Najpomembneje pa je, da se vsi zavedamo tega, kar nam ta dokumentarec dopoveduje in začnemo živeti tako življenje, ki okolju ne bo škodovalo.

Nika Dolenc, 9. a

SMETI (TRASHED) – ocena filma

V sredo, 20. 11. 2019, smo si ogledali film z naslovom smeti. Dokumentarni film je izšel leta 2012 pod vodstvom candide brady. Prejel je kar nekaj nagrad in ena izmed njih je nagrada za najboljši dokumentarec.

Film je govoril o današnji zelo resni tematiki – smeteh. Nazorno in hkrati tudi kruto je predstavil enega izmed današnjih najbolj resnih problemov. In sicer plastika. Pa ne samo plastika, temveč tudi ostale smeti, ki se nabirajo že vrsto let, brez delujoče rešitve za reciklažo. Film je predstavil tudi potek reciklaže in zbiranja na odlagališčih. Ena izmed najbolj popularnih načinov uničenja teh ogromnih kupov smeti je sežig. Marsikdo bi si mislil, da je to eden izmed najboljših in najhitrejših načinov, a to ni res. V filmu sem izvedela, da pri sežigu nastaneta dve vrsti pepela in eden izmed najbolj strupenih plinov, in sicer dioksin. Dioksin je eden izmed najbolj strupenih plinov na svetu. V filmu je prikazalo, da je veliko ljudi zbolelo za rakom samo zaradi nevarnih plinov. Kar 80 oseb od 120 v enem izmed naselju je zbolelo za rakom in če premislimo, je to ogromno.

Poleg tega so bile v filmu prikazane posledice preteklega izpusta nevarnih plinov nad Vietnamom. Če smo bolj natančni, enega izmed tamkajšnjih gozdov. Še zmeraj se čutijo posledice, saj je veliko otrok rojenih z napakami.

Film je obravnaval tudi problem onesnaženja voda. Prikazal je onesnaženost pacifiškega oceana. Eden izmed ribičev je povedal, da ulovijo smeti, kjerkoli lovijo. Znan naj bi bil po ogromni velikosti odpadkov, ki se tam nabirajo že nekaj časa. V filmu pa so povedali, da smeti v obliki nekakšne juhe. To pomeni da so odpadki in plastika že nekoliko razgrajeni na majhne koščke, kar ustvari tako imenovano plastično juho, ki jo je zelo težko odstraniti.

Problem kopičenja odpadkov lahko postopoma rešujemo sami ali pa ga vsaj zmanjšamo. Kupujemo lahko v ekoloških trgovinah, kamor prinesemo svoje vrečke in kozarce za večkratno uporabo. Živila so sveža, naravno pridelana in posledično bolj zdrava tako za nas kot za druge.

Meni osebno je bil film zelo všeč, saj je obravnaval tematiko, o kateri se končno vedno več govori. Prikazal in razložil je problem onesnaževanja na preprost način z veliko nazornimi slikami in posnetki, tako da ga lahko vsakdo razume. Sama sem bila na trenutke kar šokirana, saj me je veliko stvari presenetilo. Od sežigalnic, tihega oceana in kupov smeti, pa do otrok, ki še vedno trpijo zaradi onesnaženosti. Ogled filma priporočam vsakemu, saj se veliko naučiš in zapomniš.

Ines Šubic, 9. b

Tjaša Eniko, 9.b

Dokumentarec, ki je izšel leta 2012, nam skuša pokazati, v kakšni nevarnosti je naš planet. Producentka in režiserka filma je Candida Brady. Posnela ga je v sodelovanju z igralcem Jeremyjem Ironsom, ki se skozi film pogovarja z vplivneži – politiki, z znanstveniki – in z običajnimi ljudmi, ki jih je onesnaževanje močno prizadelo. Pogovarja se s kmetom, katerega živali jejo onesnaženo krmo, z mamo punčke, ki se je rodila brez rok in nog, s prebivalci, ki živijo blizu odlagališč z odpadki, in celo z enim izmed takih, ki se s tem na žalost morajo preživljati. Film nas želi seznaniti o nevarnostih, ki pretijo tako na človeka kot tudi na živali, praktično na ves planet. Včasih se vprašam, ali je storjeno škodo sploh še mogoče popraviti. Nihče se ne zaveda dobro koliko odpadkov se je skozi nekaj let nabralo. V filmu je bila predstavljena ženska, ki z družino v enem letu zbere le za vrečko odpadkov. Ob tem sem se vprašala, kako je to sploh mogoče. Če pomislim, koliko smeti vržem v koš v enem dnevu že jaz in to številko pomnožim z vsemi prebivalci na planetu, poleg tega pa upoštevam tudi odpadke, proizvedene v številnih industrijah, me zaboli glava. Če bi se vsi potrudili in bili podobni tej družini, bi se številka naraščajočih odpadkov hitro zmanjševala. A žal to ni tako preprosto. Po eni strani smo tudi prisiljeni, da proizvedemo toliko smeti, saj skoraj nimamo izbire, da bi kaj kupili brez embalaže. Seveda je ta embalaža plastična. Na srečo so po trgovinah že omejili uporabo plastičnih vrečk, ukinili naj bi tudi slamice. Vidi se nekaj napredka. A ta je zelo majhen.

V filmu je bil tudi prizor otrok, ki so se rodili s prirojenimi napakami in so sedaj v sirotišnici. Ta prizor me je najbolj pretresel. Ko vidiš majhne neboljane otroke, ki so brez nog ali rok ali še huje brez vseh okončin, brez oči ..., ti gre kar na jok. Ob tem mi je v misli stopilo tudi to vprašanje – ali sem za to nekako kriva tudi sama? Zavedam se, da je za to krivo predvsem tamkajšnje onesnaženo okolje, a odpadke proizvajamo vsi, kajne?

Tudi ko vidiš polno plastike v morju, na obalah, ki so bile včasih še primerne za kopanje v morju, se ne počutiš ravno najbolje. Potem pa so tu še živali. Igralec v filmu se pogovarja tudi s kmeti, katerih živali so tako rekoč zastrupljene. Če se spet malo zamislim, da je tako z veliko

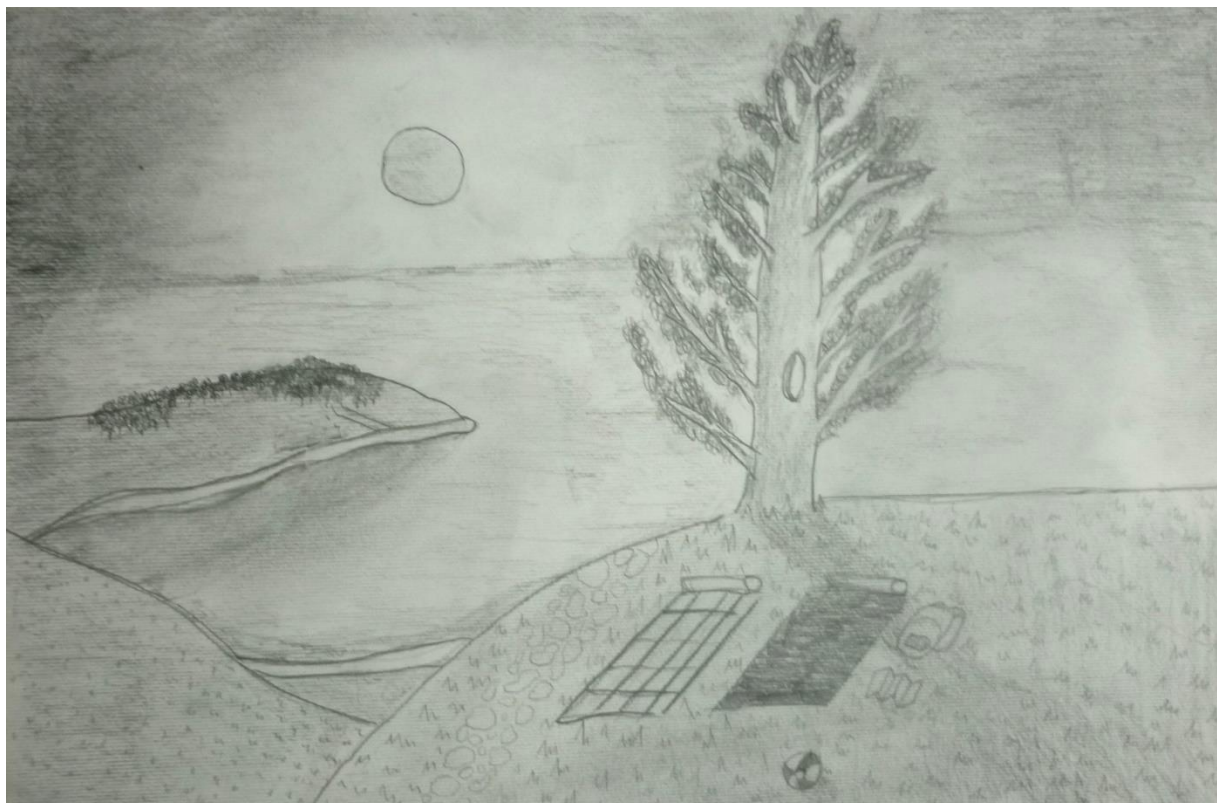
živali na farmah, iz katerih pa se prodajajo številni izdelki kot npr. mleko, jajca, meso, sir, jogurt... Kakšno hrano torej jemo? So živila, na katerih je oznaka BIO, res toliko boljša? Pa pogledjmo še ribe. Majhne ribe pojejo koščke plastike, večje ribe pa pojejo majhne in ljudje lovijo velike ribe, ki imajo v sebi plastiko. Ob takšnem razmišljanju se res lahko vprašam, kam smo zabredli. V filmu je bila tudi slika oz. posnetek morskih živali, ki so imele na sebi odpadke, ali še huje, da so se vanje zapletle.

Kot sem že prej omenila, se premalo zavedamo onesnaženja. Pri nas v razvitem svetu, kjer imamo vsega dovolj in kolikor toliko čisto okolje, se pa tega zavedamo še manj. Ko pa enkrat vidimo, kaj se dogaja na drugih krajih na planetu, nas pretrese. V dokumentarcu je posnetek, kako se ljudje umivajo v umazani vodi, polni smeti in da to vodo tudi pijejo. Tudi ta prizor me je zelo pretresel.

Onesnažena prst, morje, reke, zrak, ki ga vdihavamo, nam le škodijo, zato naj vsak posameznik poskuša narediti nekaj za okolje. Ko gremo v trgovino, imejmo pri sebi vrečko iz blaga, ki jo lahko uporabljamo zelo dolgo. Zdi se, da če vzamemo eno vrečko, da se to pri odpadkih ne bo veliko pokazalo. A zakaj bi, če lahko storimo drugače.

Za konec naj povem, da mi je bil dokumentarec zelo všeč, saj me je seznanil z mnogimi novimi informacijami, ki sem jih navedla že prej. Ob filmu se mi je porajalo res veliko novih vprašanj, ki jih bom širila tudi med ljudi. Želim, da se o tej temi veliko govori, saj mora biti vsak posameznik obveščen, v kakšni nevarnosti smo, prav tako pa se mora prav vsak potruditi, da odpadke zmanjšamo. Naj nam bo zgled omenjena družina iz filma.

Larisa Režen, 9. b

Aljaž Trček, 8.a: Sončni zahod

NEPOZABNO

Pred približno 4 meseci je v Amazonskem gozdu izbruhnil požar, ki ga dolgo časa niso mogli ustaviti in je zgorelo veliko amazonskega pragozda. Umrlo je tudi nekaj ljudi in veliko živali je poginilo. Ko smo to spremljali le po televiziji, nam je bilo hudo gledati, kaj šele, da bi to doživljali mi sami.

A čez nekaj časa se nam je zgodilo prav to, na kar smo upali, da se nam ne bo. Avstralski gozdovi gorijo. Ampak ne le gozdovi.

*

Tistega dne smo le gledali televizijo in bili navadna družina. Naenkrat pa smo ugotovili, da bomo morali zapustiti naše domove. Pogledala sem skozi okno in zagledala ogromno ognjeno zaveso, ki se je širila vedno hitreje. Zapustili smo svoje domove in se odpravili na dolgo pot. Na VARNO.

Vedno več gozda je požganega in vedno več je mrtvih živali. Nekatere so postale ogrožene, druge pa so že izumrle. Živeli smo v strahu, pričakovanju in pripravljenosti, da se bomo morali znova izseliti, saj ognju ni bilo videti konca.

Čez nekaj časa je bilo obkroženo tudi mesto Sydney. Na tisoče gasilcev se je trudilo pogasiti ogenj. Vse več ljudi in živali je umiralo, mi pa smo lahko le gledali in upali, da bodo gasilci in oblast temu čim prej naredili konec.

Po televiziji so govorili in poročali le še o tem. Ko pomislim na to, da smo bili pred tem le navadna srečna družina, ki je prebivala v bližini velikega mesta Sydney, se nazaj prikradejo vsi lepi spomini in doživetja. Zdaj pa je vse to zajeto v ogenj. Povsem navdušila pa nas je pogumna 17-letna Švedinja Greta Thunberg. Je avtistično dekle, ki je svoje mnenje o globalnem segrevanju in ukrepu svetovnih voditeljev povedala javno brez obžalovanja. Najbolj sta jo občudovala moja mama in sestra. Tudi meni se je zdela zelo pogumna.

Povedala je odkrito, kaj si misli in tudi posledice ne ukrepanja. Mnogi je ne jemljejo resno, ampak ravno zaradi nje so nastali številni protesti.

Res je, da smo za vse kar se dogaja našemu planetu krivi predvsem sami.

Ne vem kaj bo sledilo, vem pa le, da če ognja ne bomo ustavili čim prej in na splošno vsega onesnaženja planeta, bo kmalu lahko tudi nepozno. Upam, da bomo lahko kmalu spet živeli staro življenje srečno in veselo, kot smo ga prej. Brez gorečih gozdov.

Hana Grdadolnik, 8. b

VEDNO SI ZAPOMNI POT NAZAJ

Bila je nedelja zvečer. Vsaj morala bi biti. A v temni sobi, v kateri sem čepel, ni bilo nobenega dokaza za to. Vstal sem. Nisem se hotel obremenjevati s tem, da sem čisto sam, toda občutek osamljenosti, z njim pa tudi strah, se mi je počasi razlezel po telesu. Nisem več zdržal, moral sem ven, ven iz te sobice, kjer ni bilo nikogar. Vstal sem ter se opotekel do vrat. Še zmeraj tema. Okna sem zagrnil. Sicer nisem mogel videti ven, a tako tudi tisti, ki so bili zunaj, niso mogli videti notri. Tako sem vsaj upal. Odprl sem vrata in stopil v temo. Pogledal sem nazaj, v zaprta vrata, ki so vodila v sobico sredi ničesar. Razgledal sem se. Nič, le tema. No, na nebu so bile zvezde, a če si navajen svetlobe svetilke, ti zvezde ne pomenijo nič.

Stekel sem. In padel. Pobral sem se. Odločil sem se, da ne bom tekel. Tako ali tako je tema in poti nazaj ne bi našel, pa če bi si še tako želel. Ampak si ne bom. Nočem se vrniti. Vem, zakaj sem odšel. Tako je bolje. Saj bom preživel. Hodil sem in hodil. In se v nekaj zaletel.

Previdno sem otipal in bilo je drevo. Še danes ne vem, kako mi je uspelo priti gor, toda med tem je bilo veliko padcev, odrgnin in podobnih stvari. Ko sem končno prilezel gor, sem bil tako izmučen, da me je v trenutku zmanjkalo.

Mislil sem, da sanjam. Gugal sem se sem in tja, visel sem z nogami na drevesu, porival pa me je diplodok. Pomežiknil sem, preplavili so me spomini prejšnjega dne. To je bil pravi diplodok. Od šoka sem premaknil noge in padel na tla. Mogoče pa niti ni bila tako dobra ideja, da sem potoval v času nazaj. Saj enaindvajseto stoletje niti ni tako obupno. Zdaj pa me bo pojedel diplodok. V redu, ne bo me pojedel, saj je rastlinojed. Me bo pa popeštal. Res dobra smrt, ni kaj reči.

Toda diplodok me očitno ni imel namena speštati in rahlo razočaran sem se odpravil naprej, saj bi lahko vsem znanstvenikom, ki so že šest čevljev pod rušo, razlagal, da me je speštal diplodok, torej ni res, da ni bilo nobenega človeka, ki bi živel hkrati z dinosavri.

Začel sem si iskati dom, saj sem se moral v prazgodovini z nečim preživeti.

Dve leti kasneje ...

»Presneto, kaj dela ta rastlina tukaj? Teci, Moliver, ne smejo naju uloviti! Ko bi si le označil pot, da bi vsaj približno vedel, kje! Zakaj sem bil tako trmast?« Verjetno se sprašujete, kaj se dogaja. No, zgodilo se je to: dve leti nazaj sem potoval v času in zanetil drugo svetovno vojno in ko sem hotel to popraviti, sem se izgubil v času. Prišel sem v čas, ko so se v Ameriki javljali za predsednika. Šel sem pogledat ljudi na spisku in opazil, da so napisani trije, čeprav sem vedno mislil, da sta bila le dva. Ko sem mislil oditi, pa sem prevrnil vazo in voda se je polila po spisku. Tretje ime, za katerega še nisem slišal, se je zbrisalo. Hotel sem popraviti zapisano, toda v tistem trenutku so v prostor vstopili neki ljudje in moral sem se skrit. Ko so videli, da je spisek polit, je nekdo prebral gor napisana imena, drugi pa jih je zapisal drugam. Toda prebral je le prvi dve imeni! Tretje se je očitno zbrisalo. No, takrat sem ugotovil, zakaj tretjega nisem poznal. Zagotovo je bil bolj normalen. In jaz sem bil kriv, da je izginil s seznama. A s tem težav še ni bilo konec. Ko mi je končno uspelo dobiti kodo za moj časovni stroj, sem jo napisal na najbližji list papirja. Ko sem jo hotel odnesti, pa je vstopil v prostor nek moški in odnesel list s kodo. Zadovoljno ga je pogledal ter zamrmral nekaj o tem, da so ljudje končno pravočasno prešteli glasove. Takrat mi je postalo jasno, da sem kodo napisal na list s preštetimi glasovi. V sobo je vstopil še en moški in hitro sem se skrtil. Ponavljal si je: »Trump ima 1543 glasov, za drugo kandidatko sem število napisal, samo 6 ničel je treba dopisati.« Skoraj sem se onesvestil; svojo kodo (327123659) sem napisal tja, kjer bi moralo biti število glasov, ki jih je dobil Trump, glasovi njegove nasprotnice pa tudi niso bili zapisani pravilno, manjkalo je šest ničel.

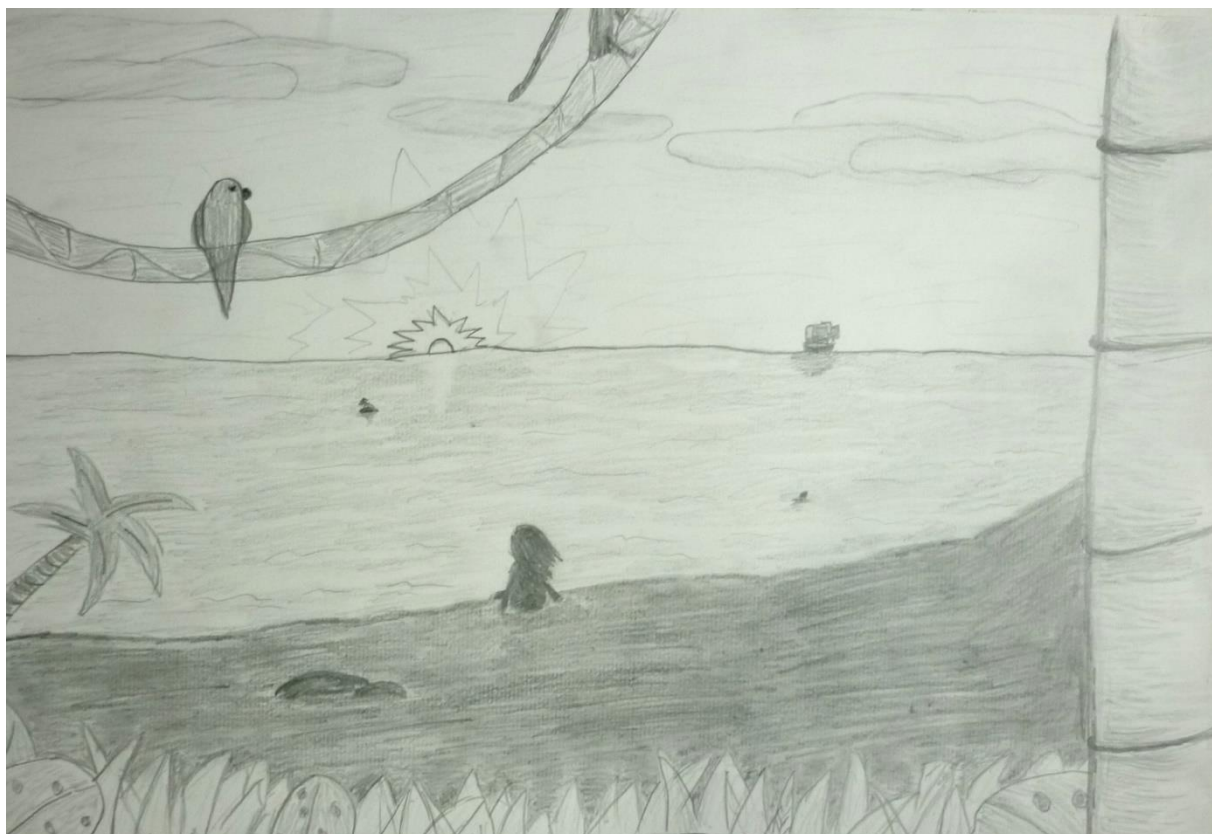
Takrat sem se torej odločil, da bo temu svetu bolje brez nekoga, ki poskuša s potovanjem v času rešiti probleme človeka. Sploh, če je to le vajenec slavnega potovalca v času, ki je izginil pred par stoletji. In sploh, če ponavadi zamoči še več stvari. Zato sem odpotoval v prazgodovino, kjer sem preživel dve leti depresije. Spoznaval sem dinosavre in ugotovil, da so se naši znanstveniki in arheologi v mnogem motili. Kot eno izmed mnogih stvari bom navedel, da so dinosavri govorili slovensko in angleško. Kako se prehranjujejo, pa tudi ni težko ugotoviti. Mesojedci znajo govoriti še mnoge afriške jezike, rastlinojedci vsa kitajska narečja, vsejedci pa govorijo še vse ostale evropske jezike. Samo toliko, da boste vedeli, ko vam bo spet kdo pametoval. Da sploh ne omenim, da je bil tiranozaver temno vijoličen. No ja, dve leti sem bil tako, ko je k meni nenadoma prišel moj master. Mislil sem, da je večno izgubljen. Povedal mi je, kaj vse bi se zgodilo, če ne bi bilo 2. svetovne vojne. Takih grozot si normalni ljudje še zamisliti ne morejo, večinoma nimajo dovolj možganov.

Nato mi je povedal še, da če ne bi bil izvoljen Trump, temveč tisti drugi, bi Trump organiziral atentat nanj in začela bi se tretja svetovna vojna. Nato pa je preprosto izpuhtel.

Vendar pa je izpuhtel z zelo glasnim pokom, ki ga je slišal trop tiranozavrov (živali so v tropih) in začel loviti mene in mojega majhnega velociraptorja Moliverja, s katerim sva iskala časovni stroj. Toda med tem, ko sem vam vse skupaj razlagal, sva časovni stroj našla – stal je sredi edine jase v celem gozdu.

Zlezla sva vanj in odšla nazaj v naš čas. Moliver se je spremenil v plišasto igračko, jaz pa sem se pomladil za dve leti. Zlezal sem v posteljo in zjutraj me je zbudila mami. Ne morem verjeti, da ni opazila nobene spremembe, le rekla je, če sem se včeraj igral zunaj, da je moj plišasti velociraptor tako umazan. Seveda sem ji vse povedal, pa mi ni verjela. Zato sem napisal vam. Vi ste zagotovo razumnejši.

Rebeka Cankar, 8. b

Anja Jurca, 8.a: Otoški raj

VRNITEV V PRIHODNOST

Živijo! Ko sem razmišljala, o čem naj pišem, sem na mizi zagledala nek članek o globalnem segrevanju. Torej kot ste že slišali skoraj ves svet govori o tem. Ampak zakaj pa do tega zares pride in njegove posledice, ali je ti samo mit ali pa resničnost. In ali smo res mi tisti, ki uničujemo ta prelep planet.

No pa začnimo. Torej tu se velikokrat pojavlja vprašanje ali je to samo nek naravni cikel ali pa smo to povzročili mi ljudje. Ampak meteorološki podatki kažejo, da se je povprečna temperatura na Zemlji med letoma 1880 in 2012 dvignila za 0,85 stopinj celzija. Morda se vam te spremembe ne zdijo tako zelo očitne, a so. Saj je bila med ledeno dobo povprečna temperatura na zemlji le 5 do 8 stopinj celzija nižja kot je danes. Zato sprememba 1 stopinje celzije pomeni ogromno klimatsko spremembo. Med najbolj očitne znake globalnega

segrevanja sodi nazadovanje ledenikov. To pa zato, ker lahko ledeniki obstanejo samo, če je več let zapored dovolj hladno oz. če zapade dovolj velika količina snega. Trenutno se izrazito talijo vsi ledeniki na svetu. Ker ledeniki vsebujejo 75 % vse sladke vode na svetu, se lahko zaradi njihovega taljenja gladina morja dvigne za 70 m in prizadene nižje ležeče predele. Torej to je velika posledica, kaj pa je potem vzrok? Kako vemo, da globalno segrevanje ni posledica sončevih peg ali pa povečanega vulkanizma. No tu je pojasnilo. Meritve v Zemljini atmosferi kažejo na naraščanje ogljikovega dioksida. Trenutno znaša 0,041 % kar je skorajda dvakrat več kot je znašal leta 1750, tik pred začetkom industrijske revolucije. Z dodatnimi meritvami pa so kemiki ugotovili, da naraščanje ogljikovega dioksida ni posledica vulkanizma ali pa sončevih peg, temveč prihaja zaradi kurjenja fosilnih goriv. Kaj pa nam klimatologi napovedujejo za prihodnost? V Sloveniji naj bi se povprečna temperatura do konca 21. stoletja dvignila za 1,7 do 4,8 stopinj celzija. Za količino padavin pa se napoveduje porazdelitev po vseh letnih časih, torej zimsko povečanje in poletno zmanjšanje. Po vsem, kar je napisano zgoraj, se mi zdi da je to povsem resničnost. Morda se vam to zdaj še ne zdi pomembno in si mislite, da bo to že kdo drug prevzel, a resnica je ta, da bo v roku nekaj stoletij vprašanje kakšno življenje bo še na Zemlji. Kaj če bi se kdaj vprašali ali si res želim, da bi tako živeli drugi ljudje, ki prihajajo na svet ali pa bodo še prišli. Ljudje smo postali zelo sebični in zdaj je skoraj vsak sam zase. Samo pogledjmo po svetu kako trpijo živali, ljudje, gozdovi, travniki ... Ali si res želimo tako življenje?

Zoja Ikič, 8. c

POTENCIRANE TEŽAVE

Matematika je res težka stvar,
a učiteljem to sploh ni mar,
za pet se moramo naučit,
čeprav še štirko težko je dobit.

Pri pouku nič nam jasno ni,
čeprav če poslušali bi,
mogoče bi celo kaj znali,
če ne bi raje klepetali.

Ko pridem pred tablo spet,
razblini se ostali svet,
nič mi ni jasno in skoraj mi je žal,
da nisem snovi vsaj enkrat prebral.

Seštevanje navadno nekako preživim,
odštevanje, množenje mi gre, čeprav trpim,
deljenje je že mimo, zelo se mi oddahne,
nato pa neenačba me spet v globino pahne.

Kakšne so množice, tega ne vem,
računanje z ulomki je velik problem,
števila grejo v minus, povejte mi zakaj,
saj v mojem zvezku je pravi direndaj.

Ko zagledam test, se v glavi mi zvrtili,
med stranmi kot kača dolg izraz tiči,
tam potence so, enačbe in geometrija,
zaradi matematike me v trebuhu zvija.

A učitelji vejo nekaj, kar vse nas teži,
da brez matematike se ne preživi.

Rebeka Cankar, 8. b

ZAPISI V ANGLEŠČINI

TRASHED – ASSESSMENT

The film talks about producing toxic gases and trash around the world such as dioxides and plastics. The film also mentions some of the reasons for such major pollution, in particular discussing solutions to these problems and the laws of various countries around the world regarding recycling / waste management. It features a research nature conservationist who walks around the world with his recording team and tries to discover different garbage collection sites and how they are dealt with in different countries.

At first glance, the movie seemed like another commercial for people to reduce their own pollution in our daily lives and advises us to separate the trash and not throw it on the floor. In reality, the researcher in the film preferred to tell us exactly and staged why so much pollution was occurring, and also presented us with several possible solutions and actions of other countries around the world. Immediately after the beginning of the movie, I was attracted by the interesting factors that all have their own effect on the environment. I very much appreciated the efforts of the researcher in the film and the fact that he presented not only good actions of people but also the actions by which people are still polluting the environment regardless of the warnings. It has surprised me that, for some time now, there have been people in the world who reject environmental pollution and live their daily lives by producing only one garbage bag per year filled with non-reusable or non-recyclable waste. A prison was also described where prisoners cultivate gardens and create their own compost and at the same time producing a minimal amount of waste from the prison. Prisoners use their time to obtain naturally produced non-fertilized food that they eat in the prison cafeteria. In the film, the researcher mentioned that Europe has good nature conservation laws that, to me, seemed excellent compared to other countries. This is exactly why I was even more surprised when the film introduced the Zero Waste program and the San Francisco law. This nature conservation law prohibits citizens or people who visit the city for a short time or even just drive through it to pollute or produce too many toxic substances with a variety of facilities or machines.

Since I don't usually enjoy watching documentaries, especially about things that negatively affect me, such as pollution, I was pleasantly surprised to see Trashed. The researcher seemed very nice to me, but nevertheless revealed the awful truth about the events in the world and the fight against pollution. The film definitely sits at the top of my collection of viewed documentaries. The movie also made a big impression on me because of its message that it tried to convey to viewers. The message of the film was not only raising awareness of the state of the world, but also urging us to make changes around the world. Of course, not only at home, but also in various offices around the world as agents of nature conservation laws and as fighters fighting for a better future for the world and our children. The film also featured some of the politicians who are already working and are pursuing a vision of a cleaner world and reducing the consumption of non-renewable energy worldwide.

If I had to rate the movie from 1 to 10 I would have to give it a solid 11/10 rating mainly for overcoming my reservations and expectations about the movie. I would recommend it to all the people in the world who have the will to stand up for themselves and fight for the various things that are important in their lives.

Jošt Erznožnik, 9. c

Travelling in time

I was born in Native America in 17th century. I was very happy to live in a small village where we were playing a lot of funny games. Of course everything was well, until the European people came. But I will talk about good times. There were a lot of trees and flowers in our vilage near our house and me and my friends were climbing a lot and we were playing hide and seek. It was very nice. We used to be hiding in the forest and there were a lot of animals that we were playing with.

But now things have changed.

The small vilages have disappeared, forests have been destroyed there aren't many kids outside and there's not a lot of fresh air. People aren't outside that much and kids are often on the phones and computers. But not every single person is like that. Some kids are still playing outside a lot and I really admire that. When I look at all the changes, I feel quite sad because of all the climate changes and when I see what's going on with nature.

Teja Bogataj, 9. C

I was born in the Stone age in March. It was dangerous where we were at because of the caves and animals which were around us. There were lots of trees and grass. As kids, we used to play in the forest with sticks or bugs that we found.

The animals such as dinosaurs that once existed have disappeared or were even extinct. Or so I heard. People don't hunt for food anymore and don't live in caves like we used to back when I was alive. There are also jobs, apparently, people work for money. When I look at the changes I feel happy because life isn't so hard anymore. I think life today is better and easier than thousands of years ago.

Zala Tušek, 9. A

I was born in Rome two thousand years ago on 17th March. I was a daughter of a quite rich man. When I was 7 I went to school and we were separated from boys. Because of my rich family I also had a private teacher. I remember there were a lot of houses and they were very close to each other. After school, I played with some other kids and when I got home I saw one of our maids. As I mentioned before I was from a rich family so we had 2 maids. They offered me some grapes and some bread for my snack.

They used to clean our house, do the laundry and serve us. I don't like slavery and I was often sad because of it. If they did something wrong, my dad would slap them. He often didn't give them food so they were starving. One day I had enough of it and I decided to save some money so they could pay him for their freedom. It took me for about 6 months to raise enough money to do this.

We also used to wear mostly white linen gowns. Women and girls also used to wear golden bracelets and necklaces. I used to have dark hair and very clear green eyes. When my dad bought 2 new maids I decided it's time to go back to 21st century.

A lot of things have changed in 2 thousand years. The slavery almost disappeared. It's illegal now, but I think it still exists in some places but nobody talks about it. People also don't wear white linen clothes that much. Specially not white gowns. We wear different clothes and styles of clothing. There is different system of houses too. We also eat more junk food even though we have different types of diets. The environment is more polluted than 2 thousand years ago.

But our lives are still better because of modern technology and knowledge. We have to appreciate what we have, but we still have to be respectful about past.

Ines Šubic, 9. B

Neva Gladek, 9.a

I was born in Rome in the year hundred and seventy. Life was difficult those times. There were buildings, bridges and roads being built everywhere. We used to have to work hard every day to get paid and provide for our families.

The cities and barricades have dissapeared. People don` t really live in fear anymore. At least most of them. Now towns aren` t surrounded by big rocky barricades and rivers. People still work on architecture, though. New and more advanced objects are being built every day.

When I look at all the changes I feel important, because I think we made a huge impact on the evolution of society today. I think life today is mostly better than when I was alive.

Miša Starman, 9. a

TRAVELLING IN TIME – A PERSON FROM THE STONE AGE

I was born, raised and died before people even started to count days. I lived before Christ. It was the time of a Stone Age. For today's people life was really hard at that time because it was harder to find food, to get clothes, to drink clean water and to have a warm and safe home. But there were only two main things to do: to protect ourselves from wild animals and to gather food. There weren't any roads, factories and houses like you know from the 21st Century. We lived in caves. If you explore those caves you can see paintings that were made in the Stone Age and you can also see some of our stuffs, like tools and weapons which we made of stone. We were really good and painting on the walls of caves. We danced around the fire really often. We were hunters and we collected fruits. In groups we attacked big, dangerous and wild animals like woolly mammoth, woolly rhinoceros, cave bear, etc. But these animals don't exist anymore. We ate them and used their fur for our clothes. From the bone of a cave bear we made bone whistle. We didn't know how to plant fruits and vegetables so we just picked them. That's the reason why we had to move many times. Because when we used all the food in some area we needed to find some new one.

Millions of years later, almost everything has changed. Lots of forest have disappeared. The air has become much more polluted. People don't live in caves anymore. They have nice, safe and warm homes now. No one hunts animals like we used to. People easily buy food and all that they need in stores. They still love to spend time together like we did millions of years ago. When I look at all the changes I feel surprised because life is much different now. In my opinion life today is easier than when I was alive.

Taja Vončina, 9. C

ZAPISI V ŠPANŠČINI

MI FAMILIA

En mi familia somos cuatro miembros: mi padre, mi madre, mi hermana y yo. Mi padre se llama Matej. Tiene 49 años. Es alto 182 centímetros. Tiene los ojos verdes y el pelo corto. Normalmente lleva el pantalón y el jersey. Le gusta el kickbox. Él practica kickbox tres veces a la semana. Es panadero. Es amable y divertido.

Mi madre se llama Erika. Es amable y a veces es un poco vaga. Tiene 45 años. Tiene los ojos marrones y el pelo rizado. Le gusta correr. Corre todos los días.

Mi hermana se llama Lia. Tiene 10 años. Tiene los ojos marrones, el pelo largo y liso y es muy delgada. Ella practica karate. Practica cinco días a la semana. Le gusta competir. Es amable y a veces es un poco agresiva y competitiva. Me gusta mi familia.

Brina Krvina, 8. c

Mi familia es media. En mi familia somos cinco personas. Yo soy la más joven. Me llamo Mirjam Tratnik y tengo trece años. Soy alta y delgada. Tengo el pelo largo y rubio. Mi deporte favorito es la equitación.

Mi hermana se llama Veronika y tiene dieciseis años. Ella es baja y delgada. Es muy simpática. Le gusta el ciclismo.

Mi hermano se llama Miha. Él tiene dieciocho años. Es alto y tiene el pelo corto y marrón. Es muy amable. Su deporte favorito es el baloncesto.

Mi madre se llama Marija. Es ordenada y habladora. Ella es baja y tiene el pelo corto. Tiene cuarenta y tres años. Le gusta la lectura.

Mi padre se llama Janez. Es alto. Lleva las gafas y tiene el pelo corto, negro y un poco gris. Es educado. Le gustan los bomberos.

Nosotros todos tenemos los ojos azules.

Mirjam Tratnik, 8. a

MI PROFESOR DE ARTE

Mi profesor de arte es muy amable, divertido y generoso. Normalmente lleva los vaqueros, la camisa y los zapatos. Tiene el pelo corto y marrón, los ojos pequeños y marrones. Es alto y delgado. Me gustan sus clases. Nosotros tenemos sus clases los jueves cada dos semanas. Cada vez que tenemos la clase de arte nos divertimos mucho. Su clase está al final del segundo. A la izquierda de su clase está la clase de informática y a la derecha está la clase de inglés. En el mismo pasillo están las clases de historia, geografía, ciencias naturales y música.

Špela Potočnik, 8. a

ŽIRI

Yo vivo en un pequeño pueblo Žiri. En Žiri viven cinco mil habitantes. Nuestro alcalde es Janez Žakelj. Tenemos muchos edificios: Spar, Mana, Alpina, Tuš, Mercator,...

Al lado de Spar está el cine. Y al lado del cine está el gimnasio. En Žiri tenemos el centro médico y la farmacia. En el centro de Žiri está el restaurante, se llama Ambasadra. Tenemos dos panaderías. Entre las panaderías está la peluquería. Enfrente de la peluquería está Mercator. Al lado de Mercator está el banco y oficina de Correos. Me gusta pasear con mis amigas.

Tina Grdadolnik, 8. b

